ROZSUDEK SOUDU (prvního rozšířeného senátu)

14. prosince 2004 *

Ve věci T-317/02,

Fédération des industries condimentaires de France (FICF), se sídlem v Paříži (Francie),

Confédération générale des producteurs de lait de brebis et des industriels deRoquefort, se sídlem v Millau (Francie),

Comité économique agricole régional „fruits et légumes de la région Bretagne" (Cerafel), se sídlem v Morlaix (France),

Comité national interprofessionnel des palmipèdes à foie gras (CIFOG), se sídlem v Paříži (Francie),

zastoupení O. Prostem a M.-J. Jacquotem, advokáty,

žalobci,

* Jednací jazyk: francouzština.

proti

Komisi Evropských společenství, zastoupené P.-J. Kuijperem a G. Boudot, jako pověřenými zaměstnanci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalované,

jejímž předmětem je návrh na zrušení rozhodnutí Komise 2002/604/ES ze dne 9. července 2002 o zastavení šetření týkajícího se překážek obchodu ve smyslu nařízení Rady (ES) č. 3286/94, spočívajících v obchodních postupech uplatňovaných Spojenými státy americkými v rámci dovozu připravené hořčice (Úř. věst. L 195, s. 72),

SOUD PRVNÍHO STUPNĚ EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ (první rozšířený senát),

ve složení B. Vesterdorf, předseda, P. Mengozzi, M. E. Martins Ribeiro, F. Dehousse a I. Labucka, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: H. Jung,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 14. září 2004,

vydává tento

Rozsudek

Právní rámec

1 Článek 1 nařízení Rady (ES) č. 3286/94 ze dne 22. prosince 1994, kterým se stanoví postupy Společenství v oblasti společné obchodní politiky k zajištění výkonu práv Společenství podle mezinárodních obchodních pravidel, zejména pravidel sjednaných v rámci Světové obchodní organizace (WTO) (Úř. věst. L 349, s. 71; Zvl. vyd. 11/21, s. 400), ve znění nařízení Rady (ES) č. 356/95 ze dne 20. února 1995 (Úř. věst. L 41, s. 3; Zvl. vyd. 11/21, s. 560) (dále jen „nařízení č. 3286/94"), zní:

„Tímto nařízením se stanoví postupy Společenství v oblasti společné obchodní politiky k zajištění výkonu práv Společenství podle mezinárodních obchodních pravidel, zejména pravidel sjednaných v rámci Světové obchodní organizace, která jsou v souladu se stávajícími mezinárodními závazky a postupy a která jsou zaměřena na:

[...]

b) reagování na překážky obchodu, které mají dopad na trh třetí země, za účelem odstranění nepříznivých účinků na obchod, které tyto překážky způsobily.

Tyto postupy se použijí zejména na zahájení, vedení a ukončení řízení pro řešení mezinárodních sporů v oblasti společné obchodní politiky."

2 Článek 2 nařízení č. 3286/94 stanoví:

„1. Pro účely tohoto nařízení se ‚překážkami obchodu' rozumí jakýkoli obchodní postup zavedený nebo zachovávaný třetí zemí, proti kterému přiznávají mezinárodní obchodní pravidla právo jednat. Právo jednat je přiznáno, pokud mezinárodní obchodní pravidla buďto postup zcela zakazují, nebo pokud přiznávají straně tímto postupem dotčené právo usilovat o odstranění účinku zmíněného postupu.

2. S výhradou odstavce 8 se pro účely tohoto nařízení rozumějí ‚právy Společenství' ta mezinárodní obchodní pravidla, kterých se Společenství podle pravidel mezinárodního obchodu může dovolávat. V této souvislosti se mezinárodními obchodními pravidly rozumějí především pravidla sjednaná v rámci WTO a uvedená v přílohách k dohodě o WTO, avšak může se jednat rovněž o pravidla obsažená v jiných dohodách, jejichž jednou smluvní stranou je Společenství a která stanoví pravidla pro obchod mezi Společenstvím a třetími zeměmi.

[...]

4. Pro účely tohoto nařízení se „nepříznivými účinky na obchod" rozumí účinky, které překážka obchodu způsobila nebo hrozí způsobit podnikům Společenství na trhu jakékoli třetí země a které mají podstatný dopad na hospodářství Společenství nebo regionu Společenství nebo na odvětví hospodářské činnosti v tomto regionu. Skutečnost, že ten, kdo podává stížnost, je těmito nepříznivými účinky postižen,

nebude sama o sobě považována za postačující k tomu, aby orgány Společenství zahájily jakýkoli postup.

[...]"

3 Článek 4 nařízení č. 3286/94 stanoví:

„1. Jakýkoli podnik Společenství nebo jakékoli sdružení, ať už má, nebo nemá právní subjektivitu, který nebo které jedná jménem jednoho nebo více podniků Společenství a který nebo které má za to, že tyto podniky Společenství utrpěly nepříznivými účinky způsobenými překážkami obchodu na trhu třetí země, může podat písemnou stížnost. Tato stížnost je však přípustná pouze tehdy, jestliže mezinárodní obchodní pravidla zakotvená v mnohostranných nebo vícestranných obchodních dohodách přiznávají právo proti takové překážce obchodu jednat.

2. Stížnost musí obsahovat dostatečné důkazy o existenci překážek obchodu a o nepříznivých účincích na obchod, které jimi byly způsobeny. Důkazy o nepříznivých účincích na obchod musí být podány na základě faktorů uvedených v článku 10."

4 Článek 5 nařízení č. 3286/94, nazvaný „Postup při stížnosti" zní:

„1. Stížnost je podána Komisi, která zašle její opis členským státům.

2. Stížnost může být stažena a v tom případě lze postup zastavit s výjimkou případů, kdyby toto zastavení nebylo v zájmu Společenství.

3. Pokud je po konzultacích zřejmé, že stížnost neposkytuje dostatečné důkazy pro zahájení šetření, je ten, kdo stížnost podal [stěžovatel], v tomto smyslu informován.

4. Komise přijme rozhodnutí o zahájení šetření Společenství co nejdříve po podání jakékoli stížnosti podle článku 3 nebo 4; rozhodnutí bude zpravidla přijato do 45 dnů po podání stížnosti; tuto lhůtu lze přerušit na žádost toho, kdo stížnost podal [stěžovatele], nebo s jeho souhlasem, aby bylo umožněno poskytnutí doplňujících informací, jež by mohly být nezbytné pro úplné zhodnocení opodstatněnosti stížnosti."

5 Článek 7 odst. 1 nařízení č. 3286/94 stanoví:

„Pro účely konzultací podle tohoto nařízení se zřizuje poradní výbor, dále jen ‚výbor', který se skládá ze zástupců všech členských států a kterému předsedá zástupce Komise."

6 Článek 8 nařízení č. 3286/94 stanoví:

„1. Pokud je Komisi po konzultacích zřejmé, že existují dostatečné důkazy pro zahájení šetření a že takové šetření je v zájmu Společenství nezbytné, jedná Komise následujícím způsobem:

a) Komise oznámí zahájení šetření v *Úředním věstníku Evropských společenství*; v tomto oznámení označí dotčený výrobek nebo službu a dotčené země, uvede

shrnutí obdržených informací a upozorní, že veškeré informace týkající se dané věci mají být sděleny Komisi; stanoví lhůtu, ve které mohou zainteresované strany [dotčené osoby] požádat o ústní slyšení před Komisí podle odstavce 5;

b) Komise úředně informuje zástupce země nebo zemí, která je nebo které jsou předmětem řízení a s níž nebo nimiž mohou být zároveň uspořádány konzultace;

c) Komise provede šetření na úrovni Společenství ve spolupráci se členskými státy.

[...]

4. a) Stěžovatelé, dotčení vývozci a dovozci, jakož i zástupci dotčených zemí mohou nahlížet do všech podkladů zpřístupněných Komisi s výjimkou vnitřních dokumentů pro účely Komise a správních úřadů, za předpokladu, že se tyto podklady týkají ochrany jejich zájmů, že nejsou důvěrné ve smyslu článku 9 a že jsou Komisí využívány při jejím šetření. Dotčené osoby předloží Komisi písemnou odůvodněnou žádost s označením požadovaných podkladů.

b) Stěžovatelé, dotčení vývozci a dovozci a zástupci dotčených zemí mohou požádat, aby byli informováni o podstatných skutečnostech a uvážení vyplývajících z šetření.

5. Komise může dotčené strany vyslechnout. Musí je vyslechnout tehdy, jestliže podají ve lhůtě stanovené v oznámení zveřejněném v *Úředním věstníku Evropských společenství* písemnou žádost o slyšení a pokud prokáží, že jsou stranou, která je přímo dotčená výsledkem postupu.

[...]

8. Jakmile Komise ukončí své šetření, podá zprávu výboru. Zpráva by měla být předložena zpravidla do pěti měsíců od oznámení o zahájení postupu, ledaže je šetření natolik složité, že Komise lhůtu prodlouží na sedm měsíců."

7 Článek 10 nařízení č. 3286/94 týkající se důkazů stanoví:

„[...]

4. Pokud se uplatňují nepříznivé účinky na obchod, zkoumá Komise dopad těchto nepříznivých účinků na hospodářství Společenství nebo regionu Společenství či na určité odvětví hospodářské činnosti v tomto regionu. Komise může za tímto účelem vzít v úvahu faktory uvedené v odstavcích 1 a 2. Nepříznivé účinky na obchod mohou nastat mimo jiné v situacích, kdy je bráněno nebo zamezováno obchodním tokům výrobku nebo služby nebo kdy jsou takové toky odchylovány v důsledku jakékoli překážky obchodu, nebo v situacích, kdy překážky obchodu podstatně ovlivnily dodávky nebo vstupy (např. částí a součástí nebo surovin) do podniků Společenství. Pokud se uplatňuje hrozba nepříznivých účinků na obchod, Komise rovněž zkoumá, zda se dá s určitostí předpokládat, že konkrétní situace může vést ke skutečným nepříznivým účinkům na obchod.

5. Komise má rovněž při zkoumání důkazů o nepříznivých účincích na obchod na zřeteli ustanovení, zásady nebo postupy, kterými se řídí právo jednat podle příslušných mezinárodních obchodních pravidel uvedených v čl. 2 odst. 1.

[...]"

8 Podle čl. 11 odst. 1 nařízení č. 3286/94:

„Pokud je šetřením zjištěno, že zájmy Společenství nevyžadují žádné opatření, postup se v souladu s článkem 14 zastaví."

9 Článek 12 nařízení č. 3286/94 stanoví:

„1. Pokud je šetřením zjištěno (ledaže je skutečné šetření vzhledem ke skutkovému a právnímu stavu zbytečné), že zásah je v zájmu Společenství nezbytný za účelem zajištění výkonu práv Společenství podle mezinárodních obchodních pravidel s cílem odstranění újmy nebo nepříznivých účinků na obchod, jež jsou důsledkem překážek obchodu vytvořených či udržovaných třetími zeměmi, stanoví se vhodná opatření v souladu s postupem uvedeným v článku 13.

[...]"

10 Článek 14 nařízení č. 3286/94 stanoví:

„1. Pokud se odkazuje na postup uvedený v tomto článku, předseda přednese věc výboru.

2. Zástupce Komise předloží výboru návrh rozhodnutí, které má být přijato. Výbor věc projedná ve lhůtě stanovené předsedou v závislosti na naléhavosti věci.

3. Komise přijme rozhodnutí, které sdělí členským státům a které je použitelné po uplynutí lhůty 10 dnů, jestliže během této lhůty žádný členský stát nepostoupí věc Radě.

4. Rada může na žádost členského státu změnit rozhodnutí Komise kvalifikovanou většinou.

5. Pokud Rada do 30 dnů ode dne, kdy jí byla věc postoupena, nerozhodne, je rozhodnutí Komise po uplynutí této lhůty použitelné."

Skutečnosti předcházející sporu

11 V letech 1981 až 1996 přijala Rada několik směrnic v rámci boje proti používání některých látek s hormonálními účinky v živočišné potravě, a to zejména k zajištění ochrany lidského zdraví.

12 Spojené státy americké (dále jen „Spojené státy") podaly před orgány WTO návrh na zahájení řízení při řešení sporů, v němž zpochybňovaly soulad ustanovení práva Společenství s pravidly této organizace.

13 Dne 18. srpna 1997 prohlásila Zvláštní skupina, že tato právní úprava Společenství je v rozporu s pravidly WTO.

14 Dne 16. ledna 1998 přijal Odvolací orgán zprávu potvrzující toto rozhodnutí.

15 V návaznosti na přijetí této zprávy Orgánem pro řešení sporů (dále jen „DSB") byl dne 13. února 1998 rozhodnutím v rozhodčím řízení stanoven termín pro uvedení právní úpravy Společenství do souladu s pravidly WTO na 13. května 1999.

16 Jelikož Evropské společenství ve stanovené lhůtě svou právní úpravu nezměnilo, Spojené státy dne 3. června 1999 požádaly DSB o povolení suspendovat celní koncese v souladu s čl. 22 odst. 2 ujednání o pravidlech a řízení při řešení sporů, které je přílohou dohody o zřízení WTO (dále jen „ujednání") v roční výši 202 milionů amerických dolarů (USD). Spojené státy zároveň předložily seznam výrobků, na něž se měla vztahovat suspenze celních koncesí, včetně připravené hořčice.

17 Na základě rozhodnutí v rozhodčím řízení ze dne 12. července 1999 o celkové výši suspendovaných celních koncesí, DSB dne 26. července 1999 Spojeným státům povolil suspendovat tyto koncese v částce 116,8 milionů USD ročně a stanovit dodatečné clo ve výši 100 % na určitý počet výrobků pocházejících z členských států Evropského společenství, včetně připravené hořčice. Spojené státy se však rozhodly,

že suspenzi celních koncesí neuplatní na výrobky pocházející ze Spojeného království.

18 Fédération des industries condimentaires de France (dále jen „FICF" nebo „stěžovatelka"), která sdružuje hlavní francouzské výrobce připravené hořčice, podala dne 7. června 2001 Evropské komisi stížnost podle článku 4 nařízení č. 3286/94.

19 V této stížnosti bylo zejména uvedeno, že selektivní uplatňování amerických odvetných opatření je v rozporu s článkem 22 memoranda o porozumění v tom smyslu, že suspenzi celních koncesí povolenou DSB lze uplatňovat pouze vůči „dotyčnému členovi", v jehož neprospěch bylo rozhodnuto a jímž je v projednávaném případu Evropské společenství jako celek, a nikoli pouze vůči některým členským státům. Ve stížnosti bylo dále upřesněno, že překážka obchodu zavedená Spojenými státy způsobuje nepříznivé účinky na obchod ve smyslu nařízení č. 3286/94 ve vztahu k vývozu připravené hořčice členských podniků FICF a že je v zájmu Společenství jednat proti americkým opatřením v souladu s nařízením č. 3286/94.

20 S ohledem na důkazy poskytnuté stěžovatelkou Komise dne 1. srpna 2001 oznámila zahájení šetření na základě článku 8 nařízení č. 3286/94 ohledně překážky obchodu spočívající v obchodních postupech uplatňovaných Spojenými státy v rámci dovozu připravené hořčice (Úř. věst. 2001, C 215, s. 2).

21 V bodu 2 tohoto oznámení bylo uvedeno, že „šetření zahájené Komisí se může vztahovat i na další výrobky, které jsou zjevně postiženy stejným způsobem jako připravená hořčice a zejména na výrobky, u nichž dotčené osoby, které se přihlásí ve lhůtě [třiceti dnů od zveřejnění oznámení], doloží, že jsou předmětnými postupy dotčeny".

22 Ve stanovené lhůtě se Komisi přihlásilo několik oborových organizací, a sice Comité national interprofessionnel des palmipèdes à foie gras, Confédération générale des producteurs de lait de brebis et des industriels de Roquefort a Comité économique agricole régional „fruits et légumes de la région Bretagne". Na základě takto projeveného zájmu se Komise podle bodu 2 oznámení o zahájení šetření rozhodla rozšířit šetření na husí játra, roquefort a šalotky.

23 Jakmile Komise ukončila své šetření dne 6. března 2002, sdělila výboru uvedenému v článku 7 nařízení č. 3286/94 výsledky svého šetření a poté mu dne 27. března 2002 předala vyšetřovací zprávu. V této zprávě bylo navrhováno zastavení postupu.

24 Dne 23. dubna 2002 zaslala Komise právnímu zástupci FICF nedůvěrné znění vyšetřovací zprávy. Komise ve svém dopisu upřesnila, že výbor uvedený v článku 7 nařízení č. 3286/94 schválil návrh na zastavení postupu, a že tedy bude v *Úředním věstníku Evropských společenství* následně zveřejněno tomu odpovídající rozhodnutí.

25 Dopisem ze dne 17. května 2002 jeden z právních zástupců FICF potvrdil přijetí vyšetřovací zprávy. V tomto dopisu se podivoval nad tím, jakou dobu Komise potřebovala k zaslání této zprávy a k přijetí následného rozhodnutí ve věci. Z informace obsažené v dopisu Komise ze dne 23. dubna 2002, podle níž mělo být následně přijato rozhodnutí, právní zástupce FICF dovodil, že Komise stěžovatelce neposkytla právo vyjádřit se, což bylo podle jeho názoru v rozporu s požadavkem na zachování práv obhajoby.

26 V odpovědi na tento dopis ze dne 4. června 2002 Komise zdůraznila, že v plném rozsahu dodržela ustanovení nařízení č. 3286/94, a zejména jeho čl. 8 odst. 4 a 8. Komise v této souvislosti uvedla, že jí stěžovatelka nikdy nepodala žádost ve smyslu čl. 8 odst. 4 nařízení č. 3286/94. Komise také stěžovatelce připomenula, že byla

o vývoji případu pravidelně informována a že byla seznámena s výsledkem šetření již před datem oficiálního předání vyšetřovací zprávy.

27 Dne 6. června 2002 zaslal Comité économique agricole régional „fruits et légumes de la région Bretagne" Komisi dopis, v němž na prvním místě vyjádřil podiv nad tím, že mu nebyla přímo doručena vyšetřovací zpráva, kterou obdržel teprve prostřednictvím svých právních zástupců. Dále vyslovil svůj nesouhlas s oznámeným zastavením šetření a konečně uvedl, že nemohl uplatnit své právo vyjádřit se k závěrům obsaženým ve vyšetřovací zprávě, neboť byl pouze uvědomen o následném přijetí rozhodnutí o zastavení šetření.

28 Confédération générale des producteurs de lait de brebis et des industriels de Roquefort zaslala dne 7. června 2002 Komisi dopis v podstatě totožný s dopisem Comité économique agricole régional „fruits et légumes de la région Bretagne".

29 Confédération générale des producteurs de lait de brebis et des industriels de Roquefort a Comité économique agricole régional „fruits et légumes de la région Bretagne" obdržely od Komise dopisy s datem 14. června 2002 obsahující nedůvěrné znění vyšetřovací zprávy, v nichž Komise upozorňovala na skutečnost, že oborové organizace se šetření účastnily pouze v postavení dotčených osob, a že tedy dle svého názoru neměla povinnost jim přímo zasílat vyšetřovací zprávu, která je mimochodem veřejně přístupným dokumentem. Ve svých dopisech Komise dále uvedla, že každopádně dodržela ustanovení čl. 8 odst. 8 nařízení č. 3286/94 a že právní zástupci obou organizací byli o vývoji případu pravidelně informováni a o výsledku šetření byli uvědomeni již před datem oficiálního předání vyšetřovací zprávy. Komise na závěr upozornila, že následně bude přijato rozhodnutí o zastavení šetření.

30 Komise dne 9. července 2002 přijala rozhodnutí 2002/604/ES o zastavení šetření týkajícího se překážek obchodu ve smyslu nařízení č. 3286/94, spočívajících v obchodních postupech uplatňovaných Spojenými státy americkými v rámci dovozu připravené hořčice (Úř. věst. L 195, s. 72, dále jen „napadené rozhodnutí"). Napadené rozhodnutí bylo zveřejněno v *Úředním věstníku Evropských společenství* dne 27. července 2002.

31 V šestém bodě odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise uvedla:

„Šetření vedlo k závěru, že z překážky obchodu, na niž je ve stížnosti poukazováno, tedy ze zrušení koncesí ze strany Spojených států amerických, zjevně neplynou údajně nepříznivé selektivní účinky na obchod pouze vůči některým členských státům ('selektivní sankce'). Šetření totiž neprokázalo, že by uplatnění suspenze koncesí i na Spojené království stěžovateli umožnilo vyvážet více připravené hořčice na americký trh. S překážkou obchodu, na niž se stěžovatel odvolává, tedy nelze spojovat žádné nepříznivé účinky na obchod ve smyslu nařízení s výjimkou účinků na obchod plynoucích ze suspenze koncesí, která byla povolena a ze strany Spojených států amerických legálně uplatňována v rámci dohody o WTO. V souladu s článkem 11 [nařízení č. 3286/94] tedy šetření prokázalo, že v zájmu Společenství není třeba přijímat žádné zvláštní opatření vůči překážce obchodu, na niž je poukazováno."

32 Komise proto v jediném článku napadeného rozhodnutí rozhodla o zastavení šetření zahájeného dne 1. srpna 2001.

Řízení a návrhy účastníků řízení

33 Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 16. října 2002 FICF, Confédération générale des producteurs de lait de brebis et des industriels de Roquefort, Comité national

interprofessionnel des palmipèdes à foie gras a Comité économique agricole régional „fruits et légumes de la région Bretagne" (dále jen „žalobci") podaly tuto žalobu.

34 Na základě článku 14 jednacího řádu Soudu a na návrh prvního senátu Soud po vyslechnutí účastníků řízení v souladu s článkem 51 rozhodl postoupit věc rozšířenému kolegiu.

35 Na základě zprávy soudce zpravodaje Soud (první rozšířený senát) rozhodl zahájit ústní část řízení a v rámci organizačních procesních opatření vyzval účastníky řízení, aby odpověděli na některé otázky a předložili určité dokumenty.

36 Při jednání konaném dne 14. září 2004 byly vyslechnuty řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na otázky Soudu.

37 Žalobci navrhují, aby Soud:

— zrušil napadené rozhodnutí;

— uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

38 Komise navrhuje, aby Soud:

— zamítl žalobu;

— uložil žalobcům náhradu nákladů řízení.

K přípustnosti

39 Komise proti této žalobě sice nevznesla námitku nepřípustnosti, ve svých písemnostech se však omezila pouze na situaci FICF, která jako jediná podala Komisi stížnost na základě článku 4 nařízení č. 3286/94, a nezabývala se tedy situací ostatních oborových organizací, které se šetření účastnily pouze jako dotčené osoby.

40 V tomto ohledu je třeba podotknout, že žalobci podali jednu a tutéž žalobu. Z ustálené judikatury však vyplývá, že byla-li podána jedna a tatáž žaloba, pak při zjišťování její přípustnosti vůči jednomu žalobci již není třeba zkoumat aktivní legitimaci ostatních žalobců, neboť postačí, aby pouze jeden z nich splňoval podmínky podle článku 230 ES (viz v tomto směru rozsudek Soudního dvora ze dne 24. března 1993, CIRFS a další v. Komise, C-313/90, Recueil, s. I-1125, bod 31; rozsudky Soudu ze dne 27. dubna 1995, CCE de Vittel a další v. Komise, T-12/93, Recueil, s. II-1247, bod 44, a ze dne 15. září 1998, European Night Services a další v. Komise, T-374/94, T-375/94, T-384/94 a T-388/94, Recueil, s. II-3141, bod 61).

41 Je však třeba dodat, že účelem článku 4 nařízení č. 3286/94 je umožnit zejména všem sdružením jednajícím jménem jednoho nebo více podniků Společenství, stejně jako v projednávaném případu jedná FICF jménem francouzských výrobců připravené hořčice, aby uplatnily své právo dovolávat se mezinárodních obchodních pravidel obsažených v mnohostranné nebo vícestranné obchodní dohodě prostřednictvím stížnosti, kterou předloží Komisi, a to za podmínek stanovených výše uvedeným nařízením, a aby se rovněž dovolaly procesních záruk upravených ustanoveními téhož nařízení. Ze všech těchto záruk vyplývá, že stěžovatel má ve smyslu článku 4 nařízení č. 3286/94 právo předložit Soudu k přezkumu rozhodnutí Komise o zastavení šetření zahájeného na základě stížnosti.

42 Z toho plyne, že FICF, která podala stížnost Komisi podle článku 4 nařízení č. 3286/94, je oprávněna napadené rozhodnutí napadnout před Soudem, a že proto není třeba zkoumat aktivní legitimaci ostatních žalobců, jelikož se jedná o jednu o tutéž žalobu.

K věci samé

43 Žalobci uplatňují na podporu své žaloby osm žalobních důvodů. První žalobní důvod vychází z porušení čl. 2 odst. 1 nařízení č. 3286/94; druhý žalobní důvod se týká porušení čl. 2 odst. 4 nařízení č. 3286/94; třetí žalobní důvod vychází z porušení čl. 10 odst. 5 nařízení č. 3286/94; čtvrtý žalobní důvod vychází z porušení čl. 11 odst. 1 nařízení č. 3286/94; pátý žalobní důvod vychází z nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí; šestý žalobní důvod vychází ze zjevně nesprávných skutkových zjištění a z porušení čl. 2 odst. 4 a čl. 11 odst. 1 nařízení č. 3286/94; sedmý žalobní důvod vychází z porušení práv obhajoby a konečně osmý žalobní důvod se týká porušení čl. 8 odst. 8 nařízení č. 3286/94 a porušení povinnosti Komise postupovat s řádnou péčí.

K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 2 odst. 1 nařízení č. 3286/94

Argumenty účastníků řízení

44 Dle názoru žalobců spočívá definice „překážky obchodu" vyplývající z čl. 2 odst. 1 nařízení č. 3286/94 na dvou jasně identifikovatelných a neodlučitelných znacích, a sice znaku materiálním („jakýkoli obchodní postup zavedený nebo zachovávaný

třetí zemí") a „znaku protiprávnosti" („právo jednat" přiznané Evropskému společenství). Žalobci se domnívají, že v napadeném rozhodnutí byla tato definice omezena pouze na znak protiprávnosti, to znamená na „selektivní" uplatnění suspenze celních koncesí ze strany Spojených států. Podle žalobců Komise svým postupem nejenže porušila čl. 2 odst. 1 nařízení č. 3286/94, ale rovněž zkreslila dosah stížnosti podané FICF a rovněž samotné oznámení o zahájení šetření. V rozporu s tvrzením, které zjevně zastává Komise, se žalobci domnívají, že opatření Spojených států spočívající v suspenzi celních koncesí nelze rozdělit jednak na opatření povolená DSB a uplatňovaná Spojenými státy a jednak na překážku obchodu, na niž poukazuje stěžovatelka, tedy selektivní uplatňování těchto opatření. Podle žalobců nelze uplatňování odvetných opatření ze strany Spojených států považovat za „legální" jen proto, že DSB jejich přijetí povolil, jak se domnívá Komise.

45 Komise v první řadě připomíná, že cílem nařízení č. 3286/94 je stanovení postupů Společenství v oblasti společné obchodní politiky k zajištění výkonu práv Společenství, která mu uděluje WTO. Právě v tomto smyslu tedy podle jejího názoru čl. 2 odst. 1 nařízení č. 3286/94 definuje překážku obchodu jako jakýkoli obchodní postup zavedený nebo zachovávaný třetí zemí, proti kterému přiznávají mezinárodní obchodní pravidla právo jednat.

46 Komise dále zpochybňuje výklad čl. 2 odst. 1 nařízení č. 3286/94 tak, jak jej provedli žalobci. Podle Komise samotná existence překážky obchodu nepostačuje k tomu, aby bylo možné případně zahájit řízení při řešení sporů. K tomu je zejména zapotřebí, aby byly zjištěny nepříznivé účinky na obchod. Pro účely uplatnění nařízení č. 3286/94 tedy nelze pojem překážky obchodu oddělit od pojmu „nepříznivých účinků na obchod". Jinak řečeno, aby bylo možné hovořit o „překážce obchodu" ve smyslu nařízení č. 3286/94, je podle Komise třeba, aby podniky prokázaly, že jsou postiženy „nepříznivými účinky na obchod" ve smyslu

čl. 2 odst. 4 nařízení č. 3286/94. Opačný výklad by vedl k zavedení skutečné *actio popularis* ve prospěch podniků Společenství.

47 Podle Komise bylo v projednávaném případě uplatněno právě toto pojetí „překážky obchodu", a to jak ve vyšetřovací zprávě, tak v napadeném rozhodnutí. Toto pojetí tedy není žalobcům nijak neznámé. Komise v této souvislosti odkazuje na napadené rozhodnutí, podle nějž se v šetření nepodařilo prokázat, že by stěžovatelka byla poškozena nepříznivými účinky na obchod následkem rozhodnutí Spojených států o selektivním uplatnění suspenze celních koncesí, s výjimkou účinků na obchod vyplývajících ze samotné suspenze, která byla „povolena a ze strany Spojených států amerických legálně uplatněna v rámci dohody o WTO". Komise z toho vyvozuje, že americká opatření byla přijata za zachování zásad stanovených WTO a že se v rozporu s tvrzením žalobců v daném případě nejedná o „překážku obchodu" ve smyslu nařízení č. 3286/94, neboť se stěžovatelce nepodařilo prokázat jakýkoli nepříznivý účinek na obchod.

Závěry Soudu

48 Úvodem je třeba poznamenat, že k tomu, aby Společenství mohlo v souladu s nařízením č. 3286/94 jednat na základě mezinárodních obchodních pravidel proti překážce obchodu zavedené nebo zachovávané třetí zemí, která má vliv na jeho trh, musejí být přinejmenším splněny tři následující podmínky, a to existence překážky obchodu tak, jak je vymezena nařízením, přítomnost nepříznivých účinků na obchod plynoucích z této překážky, a nutnost přijmout opatření v zájmu Společenství. Konstatuje-li Komise na závěr šetření zahájeného v souladu s nařízením č. 3286/94, že některá z výše uvedených podmínek není splněna, jsou orgány Společenství oprávněny se domnívat, že takovéto jednání není namístě.

49 Pokud se jedná o pojem překážky obchodu, je třeba připomenout znění čl. 2 odst. 1 nařízení č. 3286/94, podle nějž:

„Pro účely tohoto nařízení se ‚překážkami obchodu' rozumí jakýkoli obchodní postup zavedený nebo zachovávaný třetí zemí, proti kterému přiznávají mezinárodní obchodní pravidla právo jednat. Právo jednat je přiznáno, pokud mezinárodní obchodní pravidla buďto postup zcela zakazují, nebo pokud přiznávají straně tímto postupem dotčené právo usilovat o odstranění účinku zmíněného postupu."

50 V projednávaném případě není sporné, že Komise se v napadeném rozhodnutí domnívala, že stížnost FICF směřuje proti překážce obchodu plynoucí ze suspenze celních koncesí ze strany Spojených států vůči vývozcům připravené hořčice z členských států Společenství vyjma vývozců ze Spojeného království, přičemž v napadeném rozhodnutí je tato sankce označena za „selektivní".

51 Podle žalobců Komise tímto postupem porušila definici překážky obchodu obsaženou v čl. 2 odst. 1 nařízení č. 3286/94, protože se v projednávané věci zabývala pouze jejím znakem „protiprávnosti".

52 Tato teze nemůže obstát.

53 Na prvním místě je třeba podotknout, že znaky zakládající definici překážky obchodu ve smyslu nařízení č. 3286/94 od sebe nelze uměle oddělovat, jak to činí žalobci. Překážka obchodu, na niž lze poukázat za účelem uplatnění nařízení č. 3286/94, totiž předpokládá existenci práva jednat podle mezinárodních

obchodních pravidel. Tento výklad vyplývá zejména z čl. 1 odst. 1 tohoto nařízení, který odkazuje na „soulad se stávajícími závazky a postupy". Tento výklad je podpořen sedmým bodem odůvodnění nařízení č. 3286/94, podle nějž „tímto mechanismem mají být vytvořeny postupy, které vyžadují, aby orgány Společenství reagovaly na překážky obchodu vytvořené nebo udržované třetími zeměmi [...] za předpokladu, že příslušná mezinárodní obchodní pravidla přiznávají právo jednat proti těmto překážkám". Odlišný výklad by ve svém důsledku znamenal, že jakýkoli obchodní postup zavedený nebo zachovávaný třetí zemí by mohl být považován za překážku obchodu, přestože by mezinárodní obchodní pravidla s touto skutečností nespojovala právo jednat.

54 K argumentu žalobců, podle nějž Komise svým výkladem porušila dosah stížnosti, kterou Komisi podala FICF, je třeba uvést, že na rozdíl od žalobců v řízení před Soudem stěžovatelka netvrdila, že americká opatření spočívající v suspenzi celních koncesí v částce 116,8 milionů USD vůči některým výrobkům pocházejícím ze Společenství spadají pod kvalifikaci „překážky obchodu". Stížnost totiž připouštěla, že tato opatření byla dne 26. července 1999 povolena DSB. Ve svých úvahách o kvalifikaci opatření přijatých Spojenými státy jako „překážky obchodu" ve smyslu nařízení č. 3286/94 (bod IV stížnosti), stěžovatelka naopak uváděla, že došlo k porušení pravidel WTO tím, že „Spojené státy nebyly oprávněny rozhodnout o uplatnění odvetných opatření pouze vůči některým členským státům Evropské unie, a vůči jiným nikoli" (bod IV.1, s. 8 stížnosti) a že „selektivní uplatňování odvetných opatření ze strany Spojených států je v rozporu s rozsahem suspenze koncesí stanoveným rozhodci" (bod IV.2, s. 11 stížnosti). Stěžovatelka navíc připustila, že „závěry a doporučení Zvláštní skupiny a Odvolacího orgánu směřují vůči „Evropským společenstvím", [a že] Spojené státy tedy měly svá opatření uplatnit na „Evropská společenství" a nemohly rozlišovat mezi jednotlivými členskými státy, z nichž všechny uplatňovaly napadená opatření Společenství" (s. 13 stížnosti). Stěžovatelka konečně připomněla, že „záměrem Spojených států bylo rozdělit jednotlivé členské státy ve vztahu k obchodní politice Společenství upravené Smlouvou" tím, že odvetná opatření směřovala pouze vůči čtrnácti z patnácti členských států (s. 14 stížnosti).

55 Z toho vyplývá, že překážka obchodu, na niž je ve stížnosti poukazováno, se zakládala pouze na selektivním uplatnění amerických opatření spočívajících v suspenzi celních koncesí a že Komise dosah stížnosti nijak nezkreslila. Soud navíc podotýká, že vzhledem k definici překážky obchodu upřesněné v bodě 53 výše se v projednávaném případě překážka obchodu ve smyslu nařízení č. 3286/94 mohla zakládat pouze na selektivním uplatňování amerických opatření spočívajících v suspenzi celních koncesí. Jestliže totiž do rozsahu působnosti nařízení č. 3286/94 spadají pouze překážky obchodu, s nimiž je spojováno právo jednat podle mezinárodních obchodních pravidel, pak nelze podle tohoto nařízení zahájit postup vůči americkým opatřením spočívajícím v suspenzi poskytování koncesí, která byla povolena DSB a s nimiž není v zásadě spojováno právo Společenství jednat podle mezinárodních obchodních pravidel. Právě z tohoto důvodu se v bodě 4 oznámení o zahájení šetření, na něž je odkazováno v bodě 20 výše, uvádělo, že překážka obchodu, na niž se ve stížnosti poukazuje, spočívala v uplatňování „obchodních opatření [...] vůči některým členským státům, a nikoli vůči celému Společenství", a FICF se z téhož důvodu domnívala, že „postup spočívající v navržení opatření vůči všem členským státům a v jejich následném uplatnění pouze na některé z nich narušuje předvídatelnost mechanismu řešení sporů", přičemž Soud správnost tohoto tvrzení nijak nezpochybnil. Je však nutné upřesnit, že v bodě 1.4 vyšetřovací zprávy vypracované Komisí, nazvaném „The obstacle to trade" (Překážka obchodu), bylo uvedeno:

„[...] je důležité poznamenat, že překážka obchodu, o niž se v tomto šetření jednalo, nespočívá v samotné suspenzi koncesí ze strany Spojených států amerických v důsledku takzvaného ‚sporu o hormony', nýbrž ve způsobu, jakým byla tato suspenze Spojenými státy provedena. Stěžovatel tedy nezpochybňuje právo Spojených států suspendovat uvedené koncese na základě ujednání o řešení sporů v rámci WTO, ale pouze jejich právo suspendovat je jen vůči některým členským státům Společenství, a vůči jiným nikoli."

56 Vzhledem k tomu, že ve stížnosti uvedená překážka obchodu spočívala v selektivním uplatňování amerických opatření vůči členským státům Společenství, třetí a šestý

bod odůvodnění napadeného rozhodnutí tedy jsou na rozdíl od názoru žalobců v souladu jak s definicí „překážky obchodu" podle čl. 2 odst. 1 nařízení č. 3286/94, tak s kvalifikací, která v projednávaném případu vyplynula ze stížnosti a která byla použita v oznámení o zahájení šetření a ve vyšetřovací zprávě.

57 Ze všech těchto úvah vyplývá, že se Komise v projednávané věci v rozporu s tvrzením žalobců neomezila pouze na znak „protiprávnosti" obsažený v definici překážky obchodu, ale že vzala v potaz veškeré navzájem neodlučitelné znaky pojmu překážky obchodu vymezeného v čl. 2 odst. 1 nařízení č. 3286/94.

58 Za těchto podmínek se první žalobní důvod zamítá.

K druhému žalobnímu důvodu, týkajícímu se porušení čl. 2 odst. 4 nařízení č. 3286/94

Argumenty účastníků řízení

59 Žalobci se domnívají, že restriktivní výklad pojmu překážky obchodu použitý v napadeném rozhodnutí vede také – a nutně – k nesprávnému posouzení „nepříznivých účinků na obchod" ve smyslu čl. 2 odst. 4 nařízení č. 3286/94, které je v rozporu s tímto ustanovením. Podle žalobců měla Komise posoudit nepříznivé účinky na obchod způsobené protiprávním uvalením dodatečných cel počínaje červencem 1999 ve výši 100 % *ad valorem*, což také žalobci napadali, a nikoli pouze účinky vyplývající ze znaku protiprávnosti amerických opatření, to znamená ze selektivního uplatňování těchto opatření.

60 Žalobci se dále domnívají, že napadené rozhodnutí je rovněž stiženo vadou spočívající ve zjevně nesprávném posouzení údajů obsažených ve vyšetřovací zprávě. Závěr Komise v napadeném rozhodnutí, podle něhož tato zpráva „neprokázala, že uplatnění suspenze [celních] koncesí na Spojené království by stěžovatel[ce] umožnilo vyvážet více připravené hořčice na americký trh", lze totiž zpochybnit porovnáním údajů o poklesu vývozu hořčice z členských států mimo Spojené království a údajů o nárůstu dovozu z tohoto členského státu, které jsou uvedeny ve vyšetřovací zprávě.

61 Komise však tvrdí, že správně posoudila povahu účinků na obchod způsobených suspenzí celních koncesí ze strany Spojených států ve vztahu k připravené hořčici.

62 Závěry vyšetřovací zprávy podle Komise neprokázaly, že jednak pokles vývozu stěžovatelky do Spojených států a jednak podstatný dlouhodobý nárůst britského vývozu působily jako „spojité nádoby". Údaje obsažené ve vyšetřovací zprávě dle názoru Komise dokazují, že rozhodnutí Spojených států o neuplatnění suspenze celních koncesí na výrobky pocházející ze Spojeného království nezvýhodnilo vývoz britské hořčice do tohoto státu a nezpůsobilo stěžovatelce nepříznivé účinky na obchod. O nepříznivých účincích na obchod stěžovatelky ve smyslu nařízení č. 3286/94 by se dalo hovořit teprve tehdy, kdyby šetření prokázalo trvalý a značný dopad selektivního charakteru opatření na trh připravené hořčice v Evropě. Komise však zároveň připomíná, že čl. 2 odst. 4 nařízení č. 3286/94 obsahuje přesnou definici pojmu „nepříznivých účinků na obchod", podle níž se jedná o účinky, které překážka obchodu způsobila a které mají podstatný dopad na hospodářství Společenství nebo regionu Společenství anebo na odvětví hospodářské činnosti Společenství. Podle Komise skutečnost, že „stěžovateli takové nepříznivé účinky přivodily újmu, není sama o sobě postačujícím důvodem k jednání ze strany orgánů Společenství".

63 V konečném výsledku podle Komise napadené rozhodnutí správně uvedlo, že šetření nemohlo prokázat, že by selektivní povaha amerických odvetných opatření způsobila nepříznivé účinky na obchod, které by splňovaly kritéria stanovená nařízením č. 3286/94.

Závěry Soudu

64 Úvodem je třeba připomenout, že podle čl. 2 odst. 4 nařízení č. 3286/94:

„se ‚nepříznivými účinky na obchod' rozumí účinky, které překážka obchodu způsobila nebo hrozí způsobit podnikům Společenství na trhu jakékoli třetí země a které mají podstatný dopad na hospodářství Společenství nebo regionu Společenství nebo na odvětví hospodářské činnosti v tomto regionu. Skutečnost, že ten, kdo podává stížnost, je těmito nepříznivými účinky postižen, nebude sama o sobě považována za postačující k tomu, aby orgány Společenství zahájily jakýkoli postup".

65 Z této definice vyplývá, že nařízení č. 3286/94 stanoví vztah příčinné souvislosti mezi současnými („způsobila") nebo možnými (hrozí způsobit") nepříznivými účinky a překážkou obchodu ve smyslu nařízení č. 3286/94 zjištěnou v každé konkrétní věci. Tento výklad je podpořen sedmým bodem odůvodnění nařízení č. 3286/94, který stanoví, že tímto mechanismem mají být vytvořeny postupy, které vyžadují, aby orgány Společenství reagovaly na překážky obchodu vytvořené nebo udržované třetími zeměmi, které „působí" nepříznivé účinky na obchod, jakož i čl. 4 odst. 2 téhož nařízení, který se týká obsahu stížnosti a vyžaduje, aby stížnost obsahovala dostatečné důkazy o existenci překážek obchodu a o nepříznivých účincích na obchod, „které jimi byly způsobeny". Nepříznivé účinky na obchod ve smyslu

nařízení č. 3286/94 navíc musejí mít také podstatný dopad na hospodářství Společenství nebo na region Společenství anebo na odvětví hospodářské činnosti Společenství.

66 Soud se v této souvislosti domnívá, že s ohledem na výše uvedenou odpověď na první žalobní důvod a na nutnost existence vztahu příčinné souvislosti mezi „překážkou obchodu" a „nepříznivými účinky na obchod" ve smyslu nařízení č. 3286/94 je třeba odmítnout argument žalobců, podle nějž Komise neměla omezit analýzu nepříznivých účinků na obchod pouze na účinky způsobené selektivním uplatněním suspenze celních koncesí. Vzhledem k tomu, že „překážka obchodu" ve smyslu nařízení č. 3286/94, na niž je v projednávané věci poukazováno, spočívá v selektivním uplatnění suspenze celních koncesí na vývoz připravené hořčice do Spojených států, měla Komise omezit analýzu „nepříznivých účinků na obchod" pouze na účinky, u nichž byl dán vztah příčinné souvislosti s uvedenou překážkou obchodu.

67 Vzhledem k výše uvedenému je namístě ověřit, zda se Komise, jak tvrdí žalobci, dopustila zjevně nesprávného posouzení údajů vyplývajících z vyšetřovací zprávy, když v šestém bodě odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že „šetření neprokázalo, že by uplatnění suspenze [celních] koncesí vůči Spojenému království stěžovateli umožnilo vyvážet více připravené hořčice na americký trh".

68 V této souvislosti je třeba nejprve poukázat na rozdíl mezi francouzským zněním výše uvedené části šestém bodu odůvodnění napadeného rozhodnutí a převážnou většinou ostatních jazykových znění tohoto textu. Na rozdíl od francouzského textu, v němž je použito „více", valná většina ostatních jazykových znění užívá výrazů „větší" nebo „lepší vývozní příležitosti". Je tomu tak v anglickém znění uvedeného výňatku („[...] would result in greater export opportunities [...]") a dále ve znění německém („[...] für den Antragsteller zu besseren Ausfuhrmöglichkeiten für Senf

[...]"), dánském („[...] at klageren ville få større muligheder for at eksportere [...]"), španělském („[...] traería consigo majores oportunidades para el denunciante de exportar [...]"), finském („[...] valituksen tekijän [...] viennin mahdollisuuksien laajenemiseen [...]"), italském („[...] comporterebbe per il denunziante maggiori opportunità di esportazione [...]"), portugalském („[...] se traduziria, par o autor da denúncia, em maiores oportunidades de exportação [...]") i švédském („[...] bättre utsiker för den klagande att exportera [...]").

69 Myšlenka, která z těchto jazykových verzí uvedeného textu vyplývá a která je relevantní pro rozhodnutí o údajně zjevně nesprávném posouzení, podle názoru Soudu jednak naznačuje volnější vztah mezi poklesem vývozu připravené hořčice do Spojených států ze čtrnácti členských států Společenství a nárůstem vývozu tohoto výrobku do Spojených států ze Spojeného království, než je tomu ve francouzském znění, které užívá příslovce „více", jednak poukazuje na důsledky pro výši vývozu připravené hořčice do Spojených států v čase.

70 Dále je namístě poznamenat, že žalobci nezpochybňují údaje uvedené ve vyšetřovací zprávě ohledně vývozu připravené hořčice do Spojených států, která pochází z členských států Společenství mimo Spojené království, a ohledně vývozu tohoto výrobku z posledně jmenovaného státu. Žalobci nenapadají ani metodu použitou ve vyšetřovací zprávě ke zjištění nepříznivých účinků na obchod způsobených překážkou obchodu, uvedenou v bodu 1.4 vyšetřovací zprávy a připomenutou v bodu 55 výše.

71 Z údajů převzatých ve vyšetřovací zprávě a z analýzy, která je v ní provedena, vyplývá, že závěr, k němuž Komise dospěla v šestém bodu odůvodnění napadeného rozhodnutí, není zjevně nesprávný.

72 Je totiž nutno konstatovat, že mezi průměrným vývozem v letech 1996–1998 a v roce 2000 představoval nárůst vývozu připravené hořčice ze Spojeného království do Spojených států co do hodnoty i objemu jen velmi malou část a velmi slabý podíl ve srovnání s vývozem připravené hořčice z ostatních členských států Společenství. Proto i kdyby vývozci z členských států mimo Spojené království měli prospěch z tohoto nárůstu za předpokladu, že by americká odvetná opatření byla rozšířena i na připravenou hořčici pocházející ze Spojeného království – což se žalobcům nepodařilo prokázat –, tito vývozci by neměli větší vývozní příležitosti.

73 Z informací použitých Komisí v průběhu šetření ostatně vyplývá, že si američtí dovozci připravené hořčice zajistili náhradní dodavatele usazené mimo Společenství, kteří měli do značné míry prospěch ze suspenze celních koncesí ze strany amerických orgánů vůči připravené hořčici pocházející z členských států.

74 Z toho vyplývá, že druhý žalobní důvod musí být zamítnut.

Ke třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 10 odst. 5 nařízení č. 3286/94

Argumenty účastníků řízení

75 Úvodem žalobci poukazují na to, že francouzské znění čl. 10 odst. 5 nařízení č. 3286/94 obsahuje chybu v interpunkci. S odkazem na „opravené znění" tohoto ustanovení mají žalobci za to, že čl. 10 odst. 5 nařízení č. 3286/94 vyžaduje, aby

Komise během svého šetření nepříznivých účinků na obchod vzala v úvahu ustanovení, zásady nebo postupy upravující právo jednat podle použitelných mezinárodních obchodních pravidel. Podle žalobců Komise sice ve fázi vypracování vyšetřovací zprávy posoudila slučitelnost amerických opatření s pravidly WTO, neprovedla však žádnou srovnatelnou analýzu v napadeném rozhodnutí, což je v projednávané věci porušením čl. 10 odst. 5 nařízení č. 3286/94. Žalobci jsou dále toho názoru, že napadené rozhodnutí je také nedostatečně odůvodněno, neboť Komise nevysvětlila důvody, proč není právní analýza tvrzené překážky obchodu provedená ve vyšetřovací zprávě obsažena v napadeném rozhodnutí.

76 Komise nezpochybňuje skutečnost, že francouzské znění čl. 10 odst. 5 nařízení č. 3286/94 obsahuje chybu tak, jak to zdůraznili žalobci, tvrdí však, že tento žalobní důvod je neopodstatněný.

Závěry Soudu

77 Ve francouzském znění čl. 10 odst. 5 nařízení č. 3286/94 se uvádí, že „la Commission tient compte aussi, dans son examen, des éléments de preuve concernant les effets commerciaux défavorables, des dispositions, principes ou pratiques qui régissent le droit d'engager une action au titre des règles de commerce internationales applicables évoquées à l'article 2, paragraphe 1". [Komise má rovněž při zkoumání důkazů o nepříznivých účincích na obchod na zřeteli ustanovení, zásady nebo postupy, kterými se řídí právo jednat podle příslušných mezinárodních obchodních pravidel uvedených v čl. 2 odst. 1].

78 Žalobci ve svých písemnostech správně uvedli, že v tomto znění došlo k chybě ve větné skladbě, když byla za výrazem „examen" uvedena čárka, což Komise nezpochybňuje. Ze struktury čl. 10 odst. 5 nařízení č. 3286/94, která by vyžadovala vložení spojky souřadné „et" za přídavným jménem „défavorables", kdyby použití této čárky bylo namístě, tak i z umístění tohoto odstavce v dotčeném článku, který se

týká „zkoumání důkazů", totiž vyplývá, že čárka za výrazem „examen" nemá být. Ostatní jazyková znění čl. 10 odst. 5 nařízení č. 3286/94 navíc v souladu s touto logikou odkazují na „zkoumání důkazů o nepříznivých účincích na obchod".

79 Článek 10 odst. 5 nařízení č. 3286/94 je tedy třeba chápat následovně: „Při zkoumání důkazů o nepříznivých účincích na obchod má Komise rovněž na zřeteli ustanovení, zásady nebo postupy, kterými se řídí právo jednat podle příslušných mezinárodních obchodních pravidel uvedených v čl. 2 odst. 1".

80 Žalobci však tvrdí, že toto ustanovení ukládá Komisi povinnost provést v napadeném rozhodnutí analýzu slučitelnosti tvrzené překážky obchodu s ustanoveními dohod přijatých v rámci WTO, čímž nesprávně vykládají čl. 10 odst. 5 nařízení č. 3286/94.

81 Komise v projednávané věci právem konstatovala, že kvantitativní důkazy, které zhodnotila ve vyšetřovací zprávě, neumožňují učinit závěr o existenci nepříznivých účinků na obchod ve smyslu nařízení č. 3286/94, a proto již nebyla s ohledem na skutečnosti vylíčené úvodem v bodu 48 výše povinna vzít v úvahu ustanovení, zásady nebo postupy, kterými se řídí právo jednat podle mezinárodních obchodních pravidel.

82 V souvislosti s údajným nedostatkem odůvodnění napadeného rozhodnutí je třeba poznamenat, že Komise správně konstatovala neexistenci nepříznivých účinků na obchod ve smyslu nařízení č. 3286/94, a proto již nemusela provádět přezkoumání dalších důkazů uvedených v čl. 10 odst. 5 tohoto nařízení ani napadené rozhodnutí v tomto směru odůvodňovat.

83 Proto se třetí žalobní důvod zamítá.

Ke čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 11 odst. 1 nařízení č. 3286/94

Argumenty účastníků řízení

84 Žalobci tvrdí, že „zájem Společenství" podle čl. 11 odst. 1 nařízení č. 3286/94 byl v napadeném rozhodnutí zaměněn za zájem stěžovatelky. Podle názoru žalobců je přitom takový postup nejen v rozporu s tímto ustanovením, ale také v projednávané věci nezohledňuje skutečnost, že další účastníci vstoupili do šetření v jeho průběhu a že již při oznámení o zahájení tohoto šetření dne 1. srpna 2001 Komise uznala zájem Společenství „bránit se proti americkým postupům, které mohou představovat systémové ohrožení role Společenství ve WTO a vážně narušit soudržnost a solidaritu [Společenství], přičemž vyloučení jakéhokoli státu ze suspenze obchodních koncesí způsobuje nevyhnutelně zvýšenou zátěž pro ostatní státy".

85 Žalobci se dále domnívají, že připomínky vznesené Komisí ve fázi řízení před Soudem, podle nichž je zkoumání zájmu stěžovatelky předběžnou podmínkou pro zkoumání zájmu Společenství, jsou v rozporu s napadeným rozhodnutím, protože při zastavení šetření Komise vycházela z neexistence zájmu Společenství, a nikoli

z neexistence zájmu stěžovatelky. Skutečnost, že Komise v písemné části řízení uznala rozdíl mezi zájmem stěžovatelky a zájmem Společenství, podle žalobců každopádně podporuje jejich tvrzení, že napadené rozhodnutí porušuje čl. 11 odst. 1 nařízení č. 3286/94.

86 Komise uvádí, že nařízení č. 3286/94 nevymezuje pojem „zájmu Společenství" a v tomto ohledu stanoví značně širokou posuzovací pravomoc. Podle Komise je však pravdou, že vzhledem k celkové stavbě nařízení č. 3286/94 má tento pojem přesně vymezený účel, a to znemožnit jednání ze zásady nebo *in abstracto*.Komise se jinými slovy domnívá, že stěžovatel se nemůže dovolávat nařízení č. 3286/94 za tím účelem, aby Společenství pobídnul k přijetí opatření z principu na obranu obecného zájmu Společenství, jestliže jemu samotnému nevznikla z nepříznivých účinků na obchod újma. V projednávaném případě však stěžovatelka v důsledku těchto účinků neutrpěla újmu nad rámec toho, co mohla odvetná opatření (legálně) způsobit, a proto nebyla splněna předběžná podmínka pro posouzení zájmu Společenství na přijetí opatření. Ostatně závěry vyšetřovací zprávy podle Komise jasně ukazují, že žalobci neměli žádný zájem na tom, aby americká opatření byla uplatňována jednotně vůči všem členským státům Společenství.

87 Ve své duplice Komise dále upřesňuje, že vzala v úvahu veškeré dotčené zájmy včetně zájmů podniků, které do šetření vstoupily v jeho průběhu, jak to vyplývá z vyšetřovací zprávy, jejíž závěry byly v napadeném rozhodnutí plně respektovány. Selektivnost amerických opatření se v každém případě dotýká především připravené hořčice, neboť Spojené království v projednávaném případu vyváželo pouze tento výrobek, a nikoli roquefort, husí játra a šalotky.

88 V konečném výsledku se Komise domnívá, že její posouzení, podle nějž vzhledem k závěrům vyšetřovací zprávy nemělo Společenství zájem na pokračování v postupu, bylo správné.

Závěry Soudu

— Úvodní poznámky

89 Je namístě podotknout, že nařízení č. 3286/94 neobsahuje žádnou definici pojmu „zájmu Společenství" ani neupřesňuje pravidla pro přezkoumání tohoto zájmu. Na tento pojem přesto odkazuje několik ustanovení nařízení č. 3286/94.

90 Podle čl. 8 odst. 1 nařízení č. 3286/94 Komise zahájí šetření „pokud je [jí] po konzultacích zřejmé, že existují dostatečné důkazy pro zahájení šetření a že takové šetření je v zájmu Společenství nezbytné".

91 Dále podle čl. 11 odst. 1 nařízení č. 3286/94, „pokud je šetřením zjištěno, že zájmy Společenství nevyžadují žádné opatření, postup se v souladu s článkem 14 zastaví".

92 Článek 12 odst. 1 nařízení č. 3286/94 krom toho stanoví, že „pokud je šetřením zjištěno (ledaže je skutečné šetření vzhledem ke skutkovému a právnímu stavu zbytečné), že zásah je v zájmu Společenství nezbytný za účelem zajištění výkonu práv Společenství podle mezinárodních obchodních pravidel s cílem odstranění [...] nebo nepříznivých účinků na obchod, jež jsou důsledkem překážek obchodu vytvořených či udržovaných třetími zeměmi, stanoví se vhodná opatření".

93 Tato ustanovení je třeba chápat ve světle patnáctého bodu odůvodnění nařízení č. 3286/94, podle nějž „je povinností Komise [...] zasáhnout proti překážkám obchodu vytvořeným nebo udržovaným třetími zeměmi v rámci mezinárodních práv a povinností Společenství pouze tehdy, vyžadují-li to zájmy Společenství, a že při hodnocení těchto zájmů by měla Komise [...] věnovat přiměřenou pozornost stanoviskům všech v postupu zainteresovaných stran [dotčených osob]".

94 Otázka, zda zájem Společenství vyžaduje přijetí opatření, vyžaduje posouzení komplexních hospodářských okolností a soudní přezkum tohoto posouzení se musí omezit na ověření, zda byla dodržena procesní pravidla, zda byl správně zjištěn skutkový stav, který vedl k danému rozhodnutí, zda nedošlo k zjevně nesprávnému posouzení skutkového stavu nebo zda nedošlo k překročení pravomoci (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 10. března 1992, Sharp Corporation v. Rada, C-179/87, Recueil, s. I-1635, bod 58, a rozsudek Soudu ze dne 15. října 1998, Industrie des poudres sphériques v. Rada, T-2/95, Recueil, s. II-3939, bod 292). Je-li soudci Společenství předložena žaloba na neplatnost rozhodnutí Komise o zastavení šetření týkajícího se překážek obchodu z důvodů souvisejících s nedostatkem zájmu Společenství podle nařízení č. 3286/94, soudní přezkum zahrnuje také zjišťování, zda nedošlo k nesprávnému právnímu posouzení (viz obdobně rozsudek Soudu ze dne 8. července 2003, Euroalliages a další v. Komise, T-132/01, s. I-2359, bod 49). Toto omezení soudního přezkumu platné v rámci přezkoumání antidumpingových opatření se použije *a fortiori* v řízení, jehož dosah je daleko obecnější a které může případně vyústit v podání mezinárodní žaloby.

95 S ohledem na tyto úvahy je třeba ověřit, zda je pravdivé tvrzení žalobců, že již ve fázi oznámení o zahájení šetření byl definitivně posouzen a zjištěn zájem Společenství na přijetí opatření vůči překážce obchodu, na niž se poukazuje ve stížnosti, a že Komise postavila zájem Společenství na roveň individuálnímu zájmu stěžovatelky nebo jej na tuto úroveň snížila, aniž vzala ohled na zájem ostatních dotčených osob.

– K posouzení zájmu Společenství ve fázi oznámení o zahájení šetření

96 V bodu 6 oznámení o zahájení šetření Komise uvedla:

„Zájmem Společenství je bránit se americkým postupům, které mohou představovat systémové ohrožení role Společenství ve WTO a vážně narušit soudržnost a solidaritu [Společenství], přičemž vyloučení jakéhokoli státu ze suspenze obchodních koncesí způsobuje nevyhnutelně zvýšenou zátěž pro ostatní státy. Má se tedy za to, že zahájení šetření je v zájmu Společenství."

97 V obecné rovině je namístě se domnívat, že posouzení zájmu Společenství učiněné ve fázi zahájení šetření je přípravné povahy. Toto posouzení tedy nelze pokládat za posouzení, které je třeba učinit v pozdější fázi, to znamená na závěr šetření v okamžiku rozhodování o tom, zda je nutné přijmout opatření v zájmu Společenství.

98 Odlišný výklad by totiž vedl k tomu, že kdykoli by se Komise rozhodla zahájit šetření, byla by pak automaticky povinna ve fázi rozhodování o případném opatření ze strany Společenství takové opatření považovat za nezbytné za předpokladu splnění dalších legálních podmínek stanovených nařízením č. 3286/94, a sice existence překážky obchodu a z toho plynoucích nepříznivých účinků na obchod, a tím by byla zbavena svého prostoru pro uvážení.

99 V projednávané věci není možné vykládat obecnou formulaci bodu 6 oznámení o zahájení šetření v tom smyslu, že se Komise vzdala svého oprávnění určit na závěr

šetření, zda zájem Společenství vyžadoval přijetí opatření v dané věci, či nikoli. Postačí totiž konstatovat, že v závěru bodu 6 oznámení o zahájení šetření bylo uvedeno pouze, že v zájmu Společenství bylo „zahájit šetření".

100 Proto je třeba první argument žalobců zamítnout.

— K tvrzení, že zájem Společenství byl postaven na roveň individuálnímu zájmu stěžovatelky nebo snížen na tuto úroveň, a k nezohlednění zájmů ostatních dotčených osob

101 Tento argument ve své podstatě vychází ze dvou vytýkaných skutečností, a sice že nebyl zohledněn zájem dotčených osob vyjma stěžovatelky a že Komise postavila zájem Společenství na roveň zájmu stěžovatelky nebo jej na tuto úroveň snížila.

102 Pokud se jedná o první vytýkanou skutečnost, je třeba uvést, že napadené rozhodnutí na tyto osoby nijak neodkazuje.

103 V projednávaném případě tato okolnost nicméně nemůže představovat porušení čl. 11 odst. 1 nařízení č. 3286/94.

104 Jak vyplývá z porovnání bodů 91 a 93 výše, čl. 11 odst. 1 nařízení č. 3286/94, vykládaný ve světle patnáctého bodu odůvodnění tohoto nařízení, zaručuje, že při hodnocení zájmu Společenství v rámci šetření budou zohledněny názory všech osob

zúčastněných na řízení. Z toho plyne, že posouzení zájmu Společenství vyžaduje srovnání zájmů jednotlivých dotčených osob a zájmu obecného, a to zejména v rámci šetření (viz obdobně Euroalliages a další v. Komise, uvedený výše).

105 V projednávané věci není pochyb o tom, že po zveřejnění oznámení o zahájení šetření sdělily dotčené osoby Komisi svůj zájem vstoupit do šetření zahájeného z podnětu stěžovatelky vůči překážce obchodu, na niž poukazovala, a to v souvislosti s jejich vlastními výrobky. Podobně jako byla provedena analýza vývozu připravené hořčice do Spojených států, bylo ve vyšetřovací zprávě zhodnoceno i v případě výrobků dotčených osob, zda překážka obchodu, na niž bylo poukazováno ve stížnosti, způsobuje nepříznivé účinky na obchod. Na základě tohoto hodnocení pak bylo ve vyšetřovací zprávě, podobně jako v závěru o situaci stěžovatelky, konstatováno, že selektivní americká opatření nejsou příčinou nepříznivých účinků na obchod, z nichž vznikla újma dotčeným osobám, které navíc na americkém trhu neměly konkurenci v podobě vývozu výrobků ze Spojeného království. V bodu 4 vyšetřovací zprávy bylo konečně v souvislosti s hodnocením zájmu Společenství zejména uvedeno, že „jak již bylo řečeno výše, zahájením řízení před orgány WTO by nebylo možné odstranit nebo zmírnit hospodářské potíže, s nimiž se stěžovatelé potýkají". V této části bodu 4 vyšetřovací zprávy, kdy jsou sice všechny dotčené osoby nesprávně označeny za stěžovatele, se uvádí, že zájem dotčených účastníků řízení byl v rámci vyšetřovací zprávy zohledněn při hodnocení zájmu Společenství.

106 Žalobci navíc během písemné části řízení nikdy netvrdili, že dotčené osoby měly zájmy odlišné od zájmů stěžovatelky a že tyto jejich zájmy nebyly Komisí při šetření zohledněny.

107 Soud se žalobců na tuto věc dotazoval při jednání, kde tito uvedli, že dotčené osoby nemají zájem na tom, aby americká odvetná opatření byla rozšířena na Spojené království, neboť je zřejmé, že roquefort, husí játra a šalotky se ve Spojeném království nevyrábějí, nýbrž že mají naopak zájem na tom, aby se Společenství bránilo proti selektivnímu uplatňování amerických opatření před orgány WTO, což by podle žalobců za předpokladu neúspěchu Spojených států ve sporu znamenalo, že jejich výrobky budou vyňaty se seznamu schváleného DSB. Je však třeba dodat, že jakkoli by tento zájem byl odlišný od zájmu stěžovatelky, Komise takovou argumentaci přece jen zohlednila v rámci svého přezkoumání s tím, že tato možnost, na niž žalobci poukazují, je ryze hypotetická, a to zejména z důvodu výlučné pravomoci amerických orgánů při stanovení seznamu výrobků pro účely suspenze celních koncesí. Komise tedy tento zájem skutečně zohlednila.

108 Skutečnost, že se napadené rozhodnutí kromě stěžovatelky nezmiňuje o ostatních dotčených osob, které v projednávané věci vystupují v postavení žalobců, proto nelze jako takovou považovat za porušení čl. 11 odst. 1 nařízení č. 3286/94, ve světle patnáctého bodu odůvodnění tohoto nařízení.

109 Proto je namístě odmítnout vytýkanou skutečnost týkající se nezohlednění zájmu jiných dotčených osob než stěžovatelky.

110 Pokud se jedná o vytýkanou skutečnost, podle níž byl zájem Společenství údajně postaven na roveň zájmu stěžovatelky, je třeba nejprve odkázat na šestý a sedmý bod odůvodnění napadeného rozhodnutí.

111 V šestém bodě odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise nejprve uvedla, že „[š]etření neprokázalo, že by uplatnění suspenze [celních] koncesí vůči Spojenému království stěžovateli umožnilo vyvážet více připravené hořčice na americký trh",

dále upřesnila, že „[v] důsledku toho nelze s překážkou obchodu, na niž stěžovatel poukazuje, spojovat žádný nepříznivý účinek ve smyslu nařízení", a na závěr konstatovala, že „[v] souladu s čl. 11 [nařízení č. 3286/94] tedy šetření prokázalo, že není třeba v zájmu Společenství přijímat žádné zvláštní opatření vůči tvrzené překážce obchodu".

112 V sedmém bodě odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise dospěla k závěru, že „[š]etření neposkytlo dostatečný důkazní materiál o tom, že by zájem Společenství vyžadoval přijetí zvláštního opatření v rámci nařízení" a že „[j]e tedy namístě šetření zastavit".

113 Použití souřadné spojky „a tedy" v poslední větě šestém bodu odůvodnění napadeného rozhodnutí podle názoru Komise naznačuje, že neexistence nutnosti přijmout opatření v zájmu Společenství vyplývá alespoň nepřímo z konstatování, že stěžovatelka neměla žádný zájem na tom, aby suspenze celních koncesí byla rozšířena na Spojené království, neboť nebyla postižena nepříznivými účinky na obchod způsobenými selektivním uplatňováním amerických opatření.

114 Je třeba uvést, že Komise ve svých písemnostech potvrdila nutnost předchozího prokázání zájmu stěžovatelky k tomu, aby mohl existovat samotný zájem Společenství. Komise totiž hájila myšlenku, že stěžovatel nemůže nařízení č. 3286/94 použít k tomu, aby Společenství pobízel k přijetí opatření z principu na obranu obecného zájmu Společenství, aniž by byl sám postižen nepříznivými účinky na obchod.

115 V rozporu s tvrzením žalobců tedy argumentace vypracovaná Komisí v písemné části řízení před Soudem není v rozporu s odůvodněním napadeného rozhodnutí.

116 Dále je třeba poukázat na relevantní části vyšetřovací zprávy. Komise v bodu 4 vyšetřovací zprávy (nazvaném „Zájem Společenství") uvedla:

„Výsledky šetření prokázaly, že ve vztahu ke stěžovatelce neexistovaly nepříznivé účinky na obchod způsobené překážkou obchodu, na niž je v projednávané věci poukazováno. Již s ohledem na tyto výsledky z řízení odpadá jedna ze základních podmínek pro další prosazování opatření v souladu s nařízením. Komise nicméně posoudila, zda existují další možná opatření, která by mohlo Společenství přijmout jako odpověď na porušení a případné účinky na obchod zjištěné v této zprávě."

117 Komise dále připomenula:

„Zahájením řízení před orgány WTO by nebylo možné odstranit nebo zmírnit hospodářské potíže, s nimiž se stěžovatelé potýkají. Právní a politický dopad amerických postupů lze na druhou stranu sotva podcenit. Spojené státy totiž zjevně zavedly postupy spočívající v „selektivních sankcích" jako obchodní „zbraň" k oslabení vnitřní soudržnosti Společenství, a tím k ovlivnění vztahů s jeho hlavním hospodářským partnerem. Komise je konečně toho názoru, že obecnější a dlouhodobější zájmy Společenství budou vyžadovat přijetí opatření, aby se do budoucna zamezilo americkým postupům spočívajícím v suspenzi koncesí vůči některým členským státům, a vůči jiným nikoli (to znamená „selektivní sankce"). S tímto výhledem bude Komise pokračovat v jednáních za účelem dosažení vzájemně uspokojivého řešení, pokud se týče takzvaného sporu o hormony, a projedná s americkými orgány problémy systémové povahy, které tato zpráva nastoluje."

118 V bodu 6 vyšetřovací zprávy, nazvaném „Navrhované opatření" Komise nejprve připomenula tři podmínky nezbytné k přijetí opatření ze strany Společenství [to znamená a) oprávnění Společenství podle mezinárodních obchodních pravidel, b) existence nepříznivých účinků způsobených tvrzenou překážkou obchodu a c) nutnost přijetí opatření v zájmu Společenství], a dále zdůraznila, že „[n]a základě výše uvedené analýzy a závěrů týkajících se zejména neexistence nepříznivých účinků na obchod, se navrhuje zastavit šetření v dané věci" a že „nejvhodnějším způsobem pro řešení potíží, s nimiž se stěžovatelka potýká, by bylo pokračování v jednáních s americkými orgány s cílem dosažení vzájemně uspokojivého řešení v takzvaném sporu o hormony".

119 Soud podotýká, že šetření nevyloučilo obecný a dlouhodobý zájem Společenství na tom, aby se v budoucnu bránilo proti možným porušením, která jsou předmětem analýzy ve vyšetřovací zprávě; naopak vzhledem k tomu, že zahájením řízení na půdě WTO by nebylo možné odstranit nebo zmírnit hospodářské potíže, s nimiž se stěžovatelé potýkají, bylo navrženo zastavení šetření zejména z důvodu neexistence nepříznivých účinků na obchod ve smyslu nařízení č. 3286/94.

120 Komise však neporušuje čl. 11 odst. 1 nařízení č. 3286/94, jestliže požaduje, aby případné opatření ze strany Společenství souviselo se skutečnostmi a právními důvody, které stály na počátku šetření, a jestliže rozhodne o zastavení šetření, přestože je dán obecný a dlouhodobý zájem bránit se v budoucnu proti možným porušením, která mohou vyplývat z uplatňování „selektivních sankcí" ze strany Spojených států, zjištěných ve vyšetřovací zprávě.

121 Článek 11 odst. 1 nařízení č. 3286/94 je totiž třeba chápat ve světle šestého bodu odůvodnění tohoto nařízení, podle nějž má tento právní mechanismus zavedený nařízením č. 3286/94 „[zajistit], že rozhodnutí uplatnit práva Společenství podle mezinárodních obchodních pravidel se přijme na základě přesných věcných

informací a na základě právní analýzy". Jestliže tedy skutkový a právní rámec, který stál na počátku šetření, po skončení tohoto postupu neodůvodňuje případné přijetí rozhodnutí o uplatnění práv Společenství, a to zejména z důvodu neexistence některé z legálních podmínek požadovaných pro použití nařízení č. 3286/94, tedy v projednávaném případu z důvodu neexistence nepříznivých účinků na obchod vyplývajících z tvrzené překážky obchodu, je Komise oprávněna konstatovat nesplnění podmínek stanovených nařízením č. 3286/94.

122 Tento výklad je rovněž podpořen čl. 12 odst. 1 nařízení č. 3286/94. Je totiž třeba připomenout, že podle tohoto ustanovení, „pokud je šetřením zjištěno, že zásah je v zájmu Společenství nezbytný za účelem zajištění výkonu práv Společenství podle mezinárodních obchodních pravidel s cílem odstranění [...] nepříznivých účinků na obchod, jež jsou důsledkem překážek obchodu vytvořených či udržovaných třetími zeměmi, stanoví se vhodná opatření". Ze znění čl. 12 odst. 1 nařízení č. 3286/94 zcela jasně vyplývá, že účelem opatření Společenství musí být ukončení nepříznivých účinků na obchod způsobených překážkou obchodu, a že proto takové opatření nelze přijmout, nemůže-li tento účel splnit. Jinými slovy, podle čl. 12 odst. 1 nařízení č. 3286/94 nemůže stěžovatel použít nařízení za tím účelem, aby Společenství pobídl k jednání na obranu obecného zájmu Společenství, jestliže sám neutrpěl újmu způsobenou nepříznivými účinky na obchod. I kdyby tomu tak bylo, nestačí konstatování nepříznivého účinku na obchod k tomu, aby Společenství bylo povinno přijmout opatření ve smyslu nařízení č. 3286/94, neboť Komise má širokou posuzovací pravomoc ke zhodnocení veškerých obchodních zájmů Společenství.

123 Skutečnost, že Komise v projednávané věci v rámci šetření považovala za vhodné pro doplnění posoudit případnou existenci obecnějšího a dlouhodobého zájmu Společenství, neznamená, že je Komise nucena vyslovit závěr, podle nějž z šetření vyplývá opatření v zájmu Společenství. Tento její postup totiž vychází zejména z požadavku na zodpovězení všech argumentů vyjádřených stěžovatelem nebo

dotčenými osobami a spadá do rámce zachování zásady řádného úředního postupu. Tento postup však nelze Komisi vytýkat za účelem určení, že porušila čl. 11 odst. 1 nařízení č. 3286/94.

124 V rozporu s tím, co tvrdí žalobci, proto Komise neomezila zájem Společenství na zájem stěžovatelky ani neporušila čl. 11 odst. 1 nařízení č. 3286/94.

125 Proto je třeba čtvrtý žalobní důvod v plném rozsahu zamítnout.

K pátému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí

126 Tento žalobní důvod se dělí na dvě části vycházející jednak z nedostatečného odůvodnění analýzy překážky obchodu a jednak z nedostatečného odůvodnění zájmu Společenství na přijetí opatření.

K první části pátého žalobního důvodu vycházejícího z nedostatečného odůvodnění analýzy překážky obchodu

— Argumenty účastníků řízení

127 Žalobci se domnívají, že Komise porušila svou povinnost uvést odůvodnění, která vyplývá z článku 253 ES, a to tím, že v napadeném rozhodnutí neprovedla právní analýzu překážky obchodu, na niž bylo ve stížnosti poukazováno.

128 Komise připomíná zásady zavedené judikaturou týkající se odůvodnění aktů orgánů Společenství. Komise se domnívá, že odůvodnění napadeného rozhodnutí v projednávaném případu splňuje veškeré požadavky judikatury. Tím, že Komise převzala podstatu závěrů z vyšetřovací zprávy, na niž je výslovně odkázáno v šestém bodě odůvodnění napadeného rozhodnutí, totiž plně vyhověla své povinnosti uvést odůvodnění, a to tím spíše, že vyšetřovací zpráva byla vypracována po skončení kontradiktorního řízení, během něhož žalobci měli možnost vyjádřit své názory. Podle Komise se tedy žalobci mohli seznámit s důvody přijatého opatření a soudce Společenství může provést přezkum.

— Závěry Soudu

129 Podle ustálené judikatury musí odůvodnění v souladu s požadavky článku 253 ES obsahovat určité a jednoznačné vylíčení úvah orgánu Společenství, který je autorem dotyčného aktu, a to tak, aby bylo dotčeným osobám umožněno seznámit se s důvody přijatého rozhodnutí, aby mohly hájit svá práva, a soudci Společenství provést jeho přezkum (rozsudky Soudního dvora ze dne 26. června 1986, Nicolet Instrument, 203/85, Recueil, s. 2049, bod 10; ze dne 7. května 1987, NTN Toyo Bearing a další v. Rada, 240/84, Recueil, s. 1809, bod 31; Nachi Fujikoshi v. Rada, 255/84, Recueil, s. 1861, bod 39, a ze dne 9. ledna 2003, Petrotub a Republica v. Rada, C-76/00 P, Recueil, s. I-79, bod 81). Povinnost uvést odůvodnění musí být navíc posuzována v závislosti na okolnostech konkrétního případu, zejména obsahu aktu, povaze uplatněných důvodů a zájmu adresátů či ostatních osob bezprostředně a osobně dotčených aktem na poskytnutí vysvětlení. Není požadováno, aby odůvodnění upřesňovalo veškeré relevantní skutkové a právní poznatky, protože otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky článku 253 ES, musí být posouzena nejen s ohledem na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext a na veškerá právní pravidla upravující danou oblast (viz zejména rozsudky Soudního dvora ze dne 2. dubna 1998, Komise v. Sytraval a Brink's France, C-367/95 P, Recueil, s. I-1719, bod 63, a Petrotub a Republica v. Rada, výše uvedený, bod 81). Jestliže tedy z napadeného aktu vyplývá podstata cíle sledovaného příslušným orgánem, bylo by zbytečné vyžadovat zvláštní odůvodnění pro každé přijaté rozhodnutí technické povahy (rozsudek Soudního dvora ze dne 29. února 1996, Komise v. Rada, C-122/94, Recueil, s. I-881, bod 29).

130 V projednávaném případě je třeba uvést, že Komise v napadeném rozhodnutí zjistila existenci překážky obchodu, na niž je poukazováno ve stížnosti a která „spočívala v rozhodnutí Spojených států amerických v návaznosti na „spor o hormony" suspendovat obchodní koncese vztahující se na připravenou hořčici, ovšem pouze vůči některým vývozům z členských států (vyjma Spojeného království)" (třetí bod odůvodnění napadeného rozhodnutí). V šestém bodě odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise dále uvedla, že „[š]etření vedlo k závěru, že údajně nepříznivé účinky na obchod zjevně neplynou z překážky obchodu, na niž je ve stížnosti poukazováno, to znamená ze selektivního zrušení koncesí ze strany Spojených států amerických pouze vůči některým členských státům (‚selektivní sankce')".

131 S ohledem na kontext projednávané věci takové vysvětlení splňuje požadavky článku 253 ES.

132 Na prvním místě je namístě připomenout, že podle čl. 11 odst. 1 nařízení č. 3286/94 „[p]okud je šetřením zjištěno, že zájmy Společenství nevyžadují žádné opatření, postup se [...] zastaví". Z tohoto ustanovení vyplývá, že v rozhodnutí o zastavení šetření lze odůvodnění omezit na shrnutí hlavních závěrů z vyšetřovací zprávy s odkazem na tuto zprávu, aniž by bylo nutné, aby toto rozhodnutí vzhledem ke kontextu, v němž bylo přijato, přejímalo veškeré skutkové a právní poznatky rozvedené v této zprávě.

133 Dále je třeba uvést, že znění vyšetřovací zprávy zbavené důvěrných ustanovení je veřejně přístupným dokumentem a že bylo v projednávaném případu žalobcům předáno ještě před přijetím napadeného rozhodnutí. Žalobci tedy byli dostatečně seznámeni s odůvodněním napadeného rozhodnutí a zejména s důvody, pro něž nebylo nezbytné v napadeném rozhodnutí provést právní posouzení překážky obchodu, na niž stěžovatelka poukazovala, neboť zde neexistoval vztah příčinné souvislosti mezi touto překážkou a nepříznivými účinky na obchod ve smyslu

nařízení č. 3286/94, třebaže vyšetřovací zpráva obsahovala jisté náznaky neslučitelnosti uvedené překážky obchodu s pravidly dohod přijatých v rámci WTO.

134 Konečně z přezkoumání prvního a druhého žalobního důvodu učiněného Soudem v bodech 48 až 58 a 64 až 74 výše vyplývá, že provedení soudního přezkumu nebylo narušeno.

135 Proto je namístě první část pátého žalobního důvodu zamítnout.

K druhé části pátého žalobního důvodu vycházející z nedostatečného odůvodnění zájmu Společenství na přijetí opatření

— Argumenty účastníků řízení

136 Žalobci se zaprvé domnívají, že vyslovila-li Komise svůj postoj k zájmu Společenství pouze s odkazem na zájmy stěžovatelky, napadené rozhodnutí neumožňuje dotčeným osobám, které do šetření vstoupily v jeho průběhu a které jsou účastníky řízení v projednávané věci, aby se seznámily s důvody přijetí napadeného rozhodnutí, ani soudci, aby provedl soudní přezkum.

137 Žalobci mají zadruhé za to, že Komise neodpověděla na všechny argumenty uvedené ve stížnosti a týkající se zájmu Společenství na přijetí opatření. Žalobci zaprvé podotýkají, že napadené rozhodnutí mlčí o zájmu Společenství, zmiňovaném ve

vyšetřovací zprávě, zabránit Spojeným státům v narušování jednoty společné obchodní politiky za použití „selektivních" sankcí uplatňovaných pouze vůči některým členským státům. Žalobci zadruhé zdůrazňují, že podle stížnosti nebylo možné vyloučit, že po přijetí sankce ze strany Společenství Spojené státy rozšíří svá odvetná opatření na všechny členské státy Společenství a připravenou hořčici vyjmou ze seznamu výrobků, které jsou předmětem těchto opatření. Domnívají se totiž, že nemůže-li suspenze celních koncesí překročit částku 116,8 milionů USD ročně, byly by Spojené státy nuceny vyjmout některé výrobky ze seznamu, tedy případně připravenou hořčici. Žalobci připouštějí, že se vyšetřovací zpráva touto otázkou zabývala, dodávají však, že napadené rozhodnutí o ní mlčí, což podle jejich názoru znamená nedostatečné odůvodnění. Žalobci zatřetí Komisí vytýkají, že v napadeném rozhodnutí neodpověděla na argument vyslovený ve stížnosti, podle nějž měla Společenství v této věci zájem na jednání stejně, jako měla zájem na zahájení konzultací se Spojenými státy na základě článku 306 amerického zákona z roku 1974 o zahraničním obchodu. A konečně začtvrté žalobci vůči Komisi uplatňují, že v napadeném rozhodnutí neodpověděla na argument, který byl přesto nastíněn ve vyšetřovací zprávě a podle nějž by jim případný neúspěch Spojených států ve sporu před WTO umožnil domáhat se náhrady za neoprávněně vybrané clo.

138 U všech těchto vytýkaných skutečností Komise odkazuje na své argumenty k první části tohoto žalobního důvodu.

— Závěry Soudu

139 Jak již bylo připomenuto v bodu 129 výše, není požadováno, aby odůvodnění rozhodnutí upřesňovalo veškeré relevantní skutkové a právní poznatky, pokud je

dotčeným osobám umožněno seznámit se s důvody přijatého rozhodnutí, aby mohly hájit svá práva, a soudci Společenství provést jeho přezkum zejména s ohledem na právní a faktický kontext tohoto rozhodnutí.

140 Soud se domnívá, že je třeba odmítnout první argument žalobců, podle nějž napadené rozhodnutí dotčeným osobám, které do šetření vstoupily v jeho průběhu, neumožňuje seznámit se s důvody zastavení šetření.

141 Samozřejmě je třeba podotknout, že Komise napadené rozhodnutí přijala skutečně pouze ve vztahu k připravené hořčici.

142 S ohledem na kontext, v němž bylo toto rozhodnutí přijato, tato skutečnost nezabránila všem žalobcům v tom, aby se seznámili s důvody, na jejichž základě Komise rozhodla o zastavení šetření, k němuž se dotčené osoby připojily. Z vyšetřovací zprávy, která byla žalobcům doručena ještě před vydáním napadeného rozhodnutí, totiž zcela jasně vyplývá, že závěry této zprávy se týkaly jejich výrobků alespoň v rozsahu, v jakém se týkaly výrobků stěžovatelky. Z šetření navíc vyplynulo, že výrobky dotčených osob nebyly na americkém trhu znevýhodněny z důvodu existence totožných konkurenčních výrobků pocházejících ze Spojeného království, neboť takové výrobky na tento trh vyváženy nebyly, a tvrzená překážka obchodu jim proto nezpůsobila žádný nepříznivý účinek na obchod ve smyslu nařízení č. 3286/94.

143 Komise sice měla v rámci zachování zásady řádného úředního postupu důkladněji upřesnit postavení organizací, které vedle stěžovatelky do šetření vstoupily v jeho průběhu, chybějící odkaz na jejich výrobky v odůvodnění napadeného rozhodnutí však nebrání provedení přezkumu Soudem vzhledem ke kontextu, v němž bylo toto rozhodnutí přijato.

144 V souvislosti s druhým argumentem a posledními třemi vytýkanými skutečnostmi podrobněji rozvedenými v bodu137 výše je třeba upřesnit, že žalobci připouštějí, že ve vyšetřovací zprávě byly posouzeny a následně odmítnuty veškeré jimi vytýkané skutečnosti. Z hlediska odůvodnění se však Soud domnívá, že Komise se v odůvodnění napadeného rozhodnutí nemusela vyjadřovat ke všem skutkovým a právním poznatkům vzneseným žalobci, a to o nic více než ke všem rozhodnutím technické povahy přijatým Komisí, jestliže podstata cíle sledovaného orgánem jasně vyplývá z napadeného rozhodnutí. Skutečnost, že napadené rozhodnutí o posledních třech vytýkaných skutečnostech žalobců mlčí, tedy lze v kontextu projednávané věci chápat jako potvrzení postoje vyjádřeného ve vyšetřovací zprávě, která byla žalobcům doručena ještě před přijetím napadeného rozhodnutí a na niž toto rozhodnutí výslovně odkazovalo. Chybějící odkaz v odůvodnění napadeného rozhodnutí na hypotetické úvahy, z nichž vycházely ony tři vytýkané skutečnosti žalobců, navíc nebrání přezkumu legality napadeného rozhodnutí. Tyto tři vytýkané skutečnosti je tedy třeba odmítnout.

145 Rovněž je třeba odmítnout vytýkanou skutečnost ohledně nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí v souvislosti se systémovým zájmem Společenství na obraně jednoty společné obchodní politiky. Z vyšetřovací zprávy totiž vyplývá, jak již bylo zdůrazněno v rámci posouzení čtvrtého žalobního důvodu výše, že jednota společné obchodní politiky sice byla samozřejmě chápána jako dlouhodobý obecný zájem Společenství, opatření Společenství však v projednávané věci nebylo pro tento účel považováno za nezbytné, a to zejména z důvodu neexistence jedné z legálních podmínek nezbytných pro uplatnění nařízení č. 3286/94. V kontextu projednávaného případu se proto žalobci mohli seznámit s důvody, pro něž nebylo možné v této věci počítat s přijetím opatření Společenství, a odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakkoli bylo stručné, rovněž splňuje požadavku možnosti soudního přezkumu.

146 Za těchto podmínek je třeba zamítnout druhou část tohoto žalobního důvodu, jakož i pátý žalobní důvod v plném rozsahu.

K šestému žalobnímu důvodu, vycházejícímu ze zjevně nesprávných skutkových zjištění a z porušení čl. 2 odst. 4 a čl. 11 odst. 1 nařízení č. 3286/94

147 Tento žalobní důvod se dělí na dvě části. První část se týká skutečnosti, že Komise zjevně nesprávně posoudila případné vynětí výrobků žalobců ze seznamu zboží podléhajícího americké celní přirážce. Druhá část se týká zjevně nesprávného posouzení možnosti vrácení neoprávněně zaplacené celní přirážky.

K první části šestého žalobního důvodu vycházející ze skutečnosti, že Komise zjevně nesprávně posoudila případné vynětí výrobků žalobců ze seznamu zboží podléhajícího americké celní přirážce

— Argumenty účastníků řízení

148 Žalobci upřesňují, že odmítne-li Soud jejich druhou vytýkanou skutečnost uplatněnou v rámci druhé části pátého žalobního důvodu vycházející z nedostatečného odůvodnění, pak se lze každopádně domnívat, že se Komise ve své vyšetřovací zprávě dopustila zjevně nesprávných skutkových zjištění a porušila čl. 2 odst. 4 a čl. 11 odst. 1 nařízení č. 3286/94.

149 Podle žalobců je zřejmé, že kdyby bylo Spojené království zahrnuto do seznamu členských států podléhajících suspenzi amerických celních koncesí, „drobné" výrobky pocházející z ostatních členských států, jako například výrobky žalobců, mohly být vyloučeny z rozsahu působnosti amerických opatření z důvodu maximální meze pro výši suspenze celních koncesí stanovené rozhodnutím v rozhodčím řízení před orgány WTO. Komise ve svém oznámení o zahájení šetření připustila, že tato

úvaha je oprávněná. Komise tedy měla důkladněji posoudit možnost, zda výrobky žalobců budou vyňaty ze seznamu sestaveného americkými orgány. Žalobci se domnívají, že nejistota ohledně úspěšnosti při řešení sporů nesmí bránit Společenství v přijetí opatření, jestliže má možnost takové opatření přijmout. Přesně to se však v projednávaném případu stalo.

150 Komise se domnívá, že již na tento žalobní důvod odpověděla ve svém vyjádření k předchozím žalobním důvodům, a zdůrazňuje, že v napadeném rozhodnutí v žádném okamžiku nepřekročila meze své diskreční pravomoci, kterou jí přiznává judikatura, pokud se jedná o volbu prostředků nezbytných k provádění společné obchodní politiky a při přezkumu komplexních hospodářských situací.

151 Komise se domnívá, že se v projednávané věci nedopustila zjevně nesprávných skutkových zjištění, která jsou popsána ve vyšetřovací zprávě, ať již se jedná o neexistenci nepříznivých účinků na obchod, či o neexistenci zájmu Společenství na pokračování v postupu. To platí zejména pro spekulace žalobců o vynětí připravené hořčice ze seznamu amerických opatření.

— Závěry Soudu

152 Nejprve je namístě připomenout, že Komise poté, co dospěla k závěru o neexistenci vztahu příčinné souvislosti mezi překážkou obchodu, na niž bylo poukazováno ve stížnosti FICF, a nepříznivými účinky na obchod, posoudila ve vyšetřovací zprávě argument obsažený ve stížnosti, podle nějž za předpokladu, že Společenství uspěje ve sporu před orgány WTO, bude třeba suspenzi celních koncesí ze strany

Spojených států rozšířit i na Spojené království, což by Spojené státy nevyhnutelně vedlo ke úpravě seznamu předmětných výrobků, neboť v opačném případě by celková výše suspenze překročila výši povolenou DSB (116,8 milionů USD). Podle žalobců by tak připravená hořčice, jakož i ostatní výrobky, které byly předmětem šetření, mohly být vyňaty ze seznamu výrobků předloženého americkým orgány DSB.

153 Dále je třeba uvést, že Komise ve vyšetřovací zprávě (bod 2.5, s. 32) na tento argument odpověděla následovně:

„V první řadě je však třeba konstatovat, že výsledek sporu předloženého orgánům WTO není zdaleka jistý, a to z důvodu neexistence precedentů k projednávaným otázkám. Složení seznamu výrobků, na něž je uvalena celní přirážka ve výši 100 %, navíc spadá do pravomoci amerických orgánů. Není zde žádná záruka (a dokonce by bylo možné tvrdit, že je vysoce nepravděpodobné), že by americké orgány ze seznamu vyňaly právě výrobky stěžovatelky. Rozšíření opatření na roquefort, husí játra a šalotky pocházející ze Spojeného království by kromě toho neměla na současný stav žádný vliv, neboť Spojené království tyto výrobky nevyváží."

154 Soud má za to, že analýza provedená ve vyšetřovací zprávě v odpověď na argument stěžovatelky a dotčených osob nebyla posouzena zjevně nesprávně.

155 V první řadě, jak již je uvedeno ve vyšetřovací zprávě a jak připomenula Komise při jednání, pokud by Komise s úspěchem zahájila řízení před orgány WTO, případná úprava seznamu výrobků podléhajících suspenzi celních koncesí ze strany Spojených států by spadala do pravomoci amerických orgánů. V této souvislosti je třeba poznamenat, že v rozhodnutí v rozhodčím řízení ze dne 12. července 1999 (WT/DS26/ARB), zmiňovaném v bodu 17 výše a potvrzeném DSB, rozhodci jasně

stanovili, že na základě ustanovení článku 22 ujednání nejsou oprávněni stanovit konečný seznam výrobků, které mohou podléhat suspenzi celních koncesí. Žalobci však neuvedli, a *a fortiori* tedy ani neprokázali, že by Společenství mohlo mít takovouto pravomoc.

156 Soud dále uvádí, že zahrnutí výrobků pocházejících ze Spojeného království do amerického seznamu by vůbec neznamenalo, že výrobky žalobců budou z tohoto seznamu vyňaty. Je totiž také možné a rovněž účelné představit si situaci, že budou ze seznamu vyňaty jiné položky nebo podpoložky celní nomenklatury při dodržení maximální výše 116,8 milionů USD, kterou povolil DSB.

157 Nakonec je třeba konstatovat, že žalobci nepředložili žádný důkaz, jímž by zjevně nesprávné posouzení doložili, nýbrž Komisi pouze vytýkají, že nepočítala s možným vynětím jejich výrobků. Kromě toho, že toto tvrzení není přesné, neboť ve vyšetřovací zprávě byla vytýkaná skutečnost obsažená ve stížnosti FICF zodpovězena a odmítnuta, nelze v žádném případě analýzu provedenou ve vyšetřovací zprávě považovat za zjevně nesprávné posouzení ze strany Komise vzhledem k hypotetické povaze situace, kterou žalobci předpokládají.

158 Proto je namístě první část tohoto žalobního důvodu zamítnout.

K druhé části šestého žalobního důvodu vycházející ze zjevně nesprávného posouzení možnosti vrácení neoprávněně zaplacené celní přirážky

— Argumenty účastníků řízení

159 Pokud se týče možnosti domáhat se vrácení cla vybraného americkými orgány až do okamžiku případného neúspěchu Spojených států ve sporu v rámci WTO, se žalobci

v první řadě podivují nad tím, že Komise tento argument uplatněný ve stížnosti odmítla z toho důvodu, že americké právní předpisy neuznávají přímý účinek dohod WTO a vylučují žaloby jednotlivců podané na základě těchto dohod, čímž Komise nad rámec svých pravomocí zaujala postoj k výkladu cizích právních předpisů. Žalobci se dále domnívají, že americké právní předpisy nebrání jednotlivcům v podávání správních žalob, na jejichž základě se mohou domáhat náhrady neoprávněně vybraného cla. Žalobci v této souvislosti poukazují na zprávu Zvláštní skupiny ze dne 15. července 2002 k článku 129c odst. 1 amerického zákona o dohodách Uruguayského kola (Uruguay Round Agreements Act), která potvrzuje, že americké orgány mohou zohlednit doporučení vydaná orgány WTO. Proto mají žalobci za to, že na rozdíl od závěru Komise ve vyšetřovací zprávě je navrácení cla vybraného americkými orgány možné.

160 Komise se v podstatě odvolává na svůj názor k první části tohoto žalobního důvodu.

— Závěry Soudu

161 Je nutno uvést, že tato část žalobního důvodu vychází z předpokladu, že na základě případného rozhodnutí orgánů WTO, které by dalo za pravdu Společenství, by Spojené státy rozšířily suspenzi celních koncesí na veškeré členské státy a následně vyňaly výrobky žalobců ze svého seznamu, přičemž toto vynětí by žalobcům umožnilo domáhat se vrácení celní přirážky zaplacené americkým orgánům do tohoto okamžiku.

162 Tento předpoklad však postrádá jakýkoli základ vzhledem k tomu, že závisí na předpokladu, který již Soud odmítl v rámci první části tohoto žalobního důvodu.

163 Aniž by bylo nutné rozhodovat o otázce výkladu amerických právních předpisů a praxe provedeném Komisí, je dále třeba konstatovat, že ve vyšetřovací zprávě byla tato argumentace stěžovatelky a dotčených osob odmítnuta z důvodu, že řešení sporů před WTO spočívá na zásadě souladu *ex nunc* s pravidly GATT z roku 1994, která vyplývá z čl. 19 odst. 1 memoranda o porozumění. Žalobci toto posouzení nezpochybňují, a proto je namístě vyslovit závěr, že i kdyby mělo být rozhodnuto o nesprávném posouzení možnosti domáhat se navrácení neoprávněně vybraného cla, takové nesprávné posouzení by v žádném případě neznamenalo zásah do legality napadeného rozhodnutí. Toto nesprávné posouzení by totiž jednak nemělo vliv na neexistenci vztahu příčinné souvislosti mezi tvrzenou překážkou obchodu a nepříznivými účinky na obchod v souladu s napadeným rozhodnutím, jednak by se nedotklo posouzení případného zájmu Společenství na jednání před WTO, protože předmětem ani účelem takového řízení není retroaktivní navrácení cla zaplaceného orgánům třetího státu podniky ze Společenství, jejichž výrobky podléhají opatření spočívajícímu v suspenzi celních koncesí ze strany tohoto státu.

164 Proto je namístě druhou část šestého žalobního důvodu zamítnout, jakož i tento žalobní důvod v plném rozsahu.

K sedmému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení práv obhajoby

Argumenty účastníků řízení

165 V rámci tohoto žalobního důvodu žalobci Komisi vytýkají, že jim před přijetím napadeného rozhodnutí neumožnila vyjádřit se ke skutkovým a právním poznatkům obsaženým ve vyšetřovací zprávě.

166 Žalobci v projednávané věci připomínají, že jim Komise při předání vyšetřovací zprávy sdělila, že napadené rozhodnutí bude přijato následně. Dle mínění žalobců z tohoto postoje vyplývalo, že při předání vyšetřovací zprávy již napadené rozhodnutí bylo přijato, a že jim tedy Komise neponechala žádnou možnost vyjádřit se ke skutečnostem obsaženým v uvedené zprávě. Tento postoj byl Komisí potvrzen v dopisu ze dne 4. června 2002 adresovaném právnímu zástupci žalobců. Žalobci sice připouštějí, že stěžovatelka byla o výsledku šetření informována a také, že žádné ustanovení nařízení č. 3286/94 neupravuje předávání informací ostatním dotčeným osobám po zastavení šetření, mají však za to, že v souladu se základní zásadou zachování práv obhajoby, která je zakotvena zejména v rámci antidumpingových sporů, jim měla Komise poskytnout příležitost k zodpovězení argumentů uvedených ve vyšetřovací zprávě. Skutečnost, že žalobci udržovali „vztahy" se službami Komise, tento závěr nezpochybňuje, neboť žalobci tvrdí, že nikdy před přijetím vyšetřovací zprávy neměli možnost se důkladně seznámit se skutkovým a právním základem postoje Komise.

167 Komise odpovídá, že všechny tyto argumenty jsou irelevantní. Podle jejího názoru totiž byly povinnosti vyplývající z článku 8 nařízení č. 3286/94 v projednávaném případu v plném rozsahu dodrženy. Žalobci měli při šetření možnost předložit svá vyjádření a skutečnost, že dle jejich názoru nemohli využít svého „práva na odpověď" před přijetím napadeného rozhodnutí, vyplývá z použití ustanovení článku 8 nařízení č. 3286/94.

168 S odkazem na judikaturu v antidumpingové oblasti Komise dodává, že je třeba, aby dotčené podniky měly možnost vyjádřit se k tomu, zda jsou tvrzené skutečnosti a okolnosti pravdivé a relevantní, jakož i k provedeným důkazům. Použitím této judikatury na projednávaný případ se Komise domnívá, že dodržela práva obhajoby

žalobců. Na rozdíl od tvrzení žalobců měla navíc stěžovatelka dostatek času k předložení svých vyjádření, a to od okamžiku, kdy jí byla předána vyšetřovací zpráva, tedy od 23. dubna 2002, do okamžiku, kdy bylo přijato napadené rozhodnutí, tedy do 9. července 2002.

169 Komise mimo to uvádí, že se žalobci nedovolávali protiprávnosti článku 8 nařízení č. 3286/94, když poukazovali na porušení základní zásady zachování práv obhajoby.

Závěry Soudu

170 Nejprve je třeba připomenout, že zásada zachování práv obhajoby je základní zásadou práva Společenství (viz zejména rozsudky Soudního dvora ze dne 17. října 1989, Dow Benelux v. Komise, 85/87, Recueil, s. 3137, bod 25; ze dne 27. června 1991, Al-Jubail Fertilizer v. Rada, C-49/88, Recueil, s. I-3187, bod 15, a rozsudek Soudu ze dne 18. prosince 1997, Ajinomoto a NutraSweet v. Rada, T-159/94 a T-160/94, Recueil, s. II-2461, bod 81).

171 Šetření a případné opatření v zájmu Společenství přijaté na jeho základě směřují v souladu s celkovou stavbou nařízení č. 3286/94 pouze vůči třetímu státu, který zavedl nebo zachovává překážku obchodu. Podnik, který podal stížnost na základě nařízení č. 3286/94, se tedy může dovolávat zachování práv obhajoby pouze za podmínek upravených tímto nařízením, ledaže by byl přijat závěr, že samotné tyto podmínky porušují obecnou zásadu, kterou blíže provádějí.

172 V této souvislosti je třeba uvést, že podle čl. 8 odst. 4 písm. a) nařízení č. 3286/94 „[ž]adatelé [stěžovatelé], dotčení vývozci a dovozci, jakož i zástupci dotčených zemí mohou nahlížet do všech podkladů zpřístupněných Komisi s výjimkou vnitřních dokumentů pro účely Komise a správních úřadů, za předpokladu, že se tyto podklady týkají ochrany jejich zájmů, že nejsou důvěrné ve smyslu článku 9 a že jsou Komisí využívány při jejím šetření" a že „dotčené osoby předloží Komisi písemnou odůvodněnou žádost s označením požadovaných podkladů". Tentýž odstavec v písmenu b) stanoví, že „[ž]adatelé [stěžovatelé], dotčení vývozci a dovozci a zástupci dotčených zemí mohou požádat, aby byli informováni o podstatných skutečnostech a uvážení vyplývajících z šetření". Článek 8 odst. 8 nařízení č. 3286/94 ukládá Komisi povinnost podat, jakmile ukončí své šetření, zprávu výboru uvedenému v článku 7 nařízení.

173 Z těchto ustanovení vyplývá, že nařízení č. 3286/94 stěžovatelům, dotčeným vývozcům a dovozcům a zástupcům dotyčného státu nebo států přiznává právo na informace, které se řídí ustanoveními čl. 8 odst. 4 písm. a) a b) a které musí být uvedeno do souladu zejména s povinností orgánů Společenství zachovávat obchodní tajemství. Výše uvedené osoby mohou žádat o poskytnutí informací o podstatných skutečnostech a uvážení vyplývajících z šetření.

174 V projednávaném případě není pochyb o tom, že nedůvěrné znění vyšetřovací zprávy bylo předáno žalobcům po vyjádření poradního výboru a před přijetím napadeného rozhodnutí. Při této příležitosti mohli žalobci vyjádřit svůj názor. Žalobci se však domnívali, že pokud jim Komise zároveň sdělila, že napadené rozhodnutí bude následně přijato, pak již bylo o postoji Komise rozhodnuto v okamžiku předání výše uvedené zprávy. Z toho pak vyvodili, že jejich případná

vyjádření by neměla na postoj tohoto orgánu žádný vliv. Žalobci tedy v podstatě tvrdí, že Komise jim měla doručit návrh vyšetřovací zprávy, aby mohli účelně předložit svá vyjádření před jejím postoupením poradnímu výboru, nebo jim přinejmenším z vlastního podnětu sdělit podstatné skutečnosti a uvážení vyplývající z šetření.

175 Soud však konstatuje, že žádné ustanovení nařízení č. 3286/94 Komisi neukládá povinnost doručit osobám uvedeným v čl. 8 odst. 4 tohoto nařízení návrh vyšetřovací zprávy před jejím postoupením poradnímu výboru, aby tyto osoby mohly příslušnému orgánu případně předložit svá vyjádření, ani povinnost informovat tyto osoby z vlastního podnětu o podstatných skutečnostech a uvážení vyplývajících z šetření.

176 Naopak je namístě připomenout, že čl. 8 odst. 4 písm. a) a b) nařízení č. 3286/94 ukládá osobám uvedeným v těchto ustanoveních povinnost podat Komisi žádost o poskytnutí informací. Pokud se jedná o informace použité v šetření [podle písm. a)], žádost o ně musí být zaslána Komisi písemně a musí být odůvodněna s označením požadovaných podkladů. Za předpokladu, že se žádost týká podstatných skutečností a uvážení vyplývajících z šetření [podle písm. b)], nařízení neukládá žádnou formu ani zvláštní podmínku, kterou by tato žádost měla splňovat.

177 V projednávané věci však žalobci nikdy netvrdili, že by Komisi před přijetím vyšetřovací zprávy zaslali žádost o poskytnutí informací ve smyslu čl. 8 odst. 4 nařízení č. 3286/94. Navíc, jak právem uvedla Komise, žalobci se nedovolávali protiprávnosti ustanovení čl. 8 odst. 4 nařízení č. 3286/94.

178 Rovněž je namístě podotknout, že žalobci ve svých písemnostech připustili, že byli informováni o průběhu a směřování šetření, že měli možnost ústně vyjádřit svůj názor k výsledku šetření a že byli před přijetím vyšetřovací zprávy informováni o tom, že podle Komise v projednávaném případu není dán nepříznivý účinek na obchod ve smyslu nařízení č. 3286/94. Proto je třeba konstatovat, že žalobci měli možnost vyjádřit se k průběhu a směřování šetření, a to nejméně u jedné z podstatných skutečností, a hájit své zájmy. V rámci žaloby sice žalobci tvrdili, že tyto informace byly příliš obecné na to, aby vyhovovaly požadavku na zachování jejich procesních práv. Z písemností ve spise však nevyplývá, že by žalobci před skončením šetření Komisi požádali, případně písemně, o upřesnění těchto informací, zejména pokud se jedná o podstatné skutečnosti a uvážení, včetně právních, které vyplývaly z šetření, v souladu s čl. 8 odst. 4 nařízení č. 3286/94. Vzhledem k tomu, že Komise by v takovém případě byla povinna na takovou žádost o poskytnutí informací náležitě odpovědět, žalobci by bývali mohli účelně uplatnit své názory ke skutečnostem obsaženým v odpovědi Komise. Vzhledem k tomu, že žalobci nikdy netvrdili, že by takovou žádost podali, pak nemohou Komisi touto žalobou vytýkat, že jim neumožnila, aby se vyjádřili ke skutkovým a právním poznatkům vyplývajícím z šetření. Skutečnost, že právo na informace o podstatných skutečnostech a uváženích vyplývajících z šetření podléhá jedné jediné podmínce, a to že žalobci musejí Komisi podat žádost, sama o sobě nepředstavuje zásah do obhajoby jejich zájmů, a to tím spíše, že pro takovou žádost není stanovena žádná zvláštní forma.

179 Z vyšetřovací zprávy krom toho vyplývá, že Komise posoudila jednotlivé argumenty uvedené ve stížnosti a poskytla na ně odpověď. Kromě připravené hořčice posoudila rovněž situaci ostatních výrobků, které byly americkými opatřeními údajně postiženy stejným způsobem, a to jakmile se k šetření připojily dotčené organizace,

které v souladu s vyšetřovací zprávou poskytly v rámci tohoto postupu svou součinnost, což žalobci nezpochybňují.

180 Z těchto důvodů je třeba sedmý žalobní důvod zamítnout.

K osmému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 8 odst. 8 nařízení č. 3286/94 a porušení povinnosti Komise postupovat s řádnou péčí

181 Tento žalobní důvod je založen na dvou částech. První část vychází z nedodržení lhůty stanovené v čl. 8 odst. 8 nařízení č. 3286/94. Druhá část vychází z porušení povinnosti Komise postupovat s řádnou péčí, pokud se jedná o dobu uplynulou od skončení konzultace výboru uvedeného v článku 7 nařízení č. 3286/94 do přijetí napadeného rozhodnutí.

K první části osmého žalobního důvodu vycházející z nedodržení lhůty stanovené v čl. 8 odst. 8 nařízení č. 3286/94

— Argumenty účastníků řízení

182 Žalobci připomínají, že v souladu s čl. 8 odst. 8 nařízení č. 3286/94 má Komise svou zprávu předat výboru uvedenému v článku 7 téhož nařízení zpravidla do pěti měsíců po oznámení o zahájení postupu, ledaže by byla Komise nucena tuto lhůtu

prodloužit na sedm měsíců z důvodu složitosti šetření. Podle stěžovatelů nelze sedmiměsíční lhůtu dále prodlužovat a její úprava má zaručit podnikům, které podaly stížnost, obdržení rychlé odpovědi k výsledku případu předloženého Komisi. Vzhledem k tomu, že se Komise v projednávaném případu skutečně domnívala, že složitost přezkoumání vyžaduje prodloužení lhůty na sedm měsíců, a výbor obdržel vyšetřovací zprávu teprve 27. března 2002, tedy sedm měsíců a dvacet sedm dnů po oznámení o zahájení šetření, mají žalobci za to, že Komise porušila čl. 8 odst. 8 nařízení č. 3286/94.

183 Komise se domnívá, že lhůta, než došlo k zastavení šetření, není nepřiměřená s ohledem na složitost oblasti, v níž bylo napadené řízení vydáno, a na její snahu o přezkum všech argumentů jednotlivých účastníků před zastavením šetření. Komise dále připomíná, že dotyčné řízení vedla v duchu loajální spolupráce, přičemž informovala všechny dotčené účastníky.

— Závěry Soudu

184 Úvodem je namístě připomenout, že čl. 8 odst. 8 nařízení č. 3286/94 stanoví:

„Jakmile Komise ukončí své šetření, podá zprávu výboru. Zpráva by měla být předložena zpravidla do pěti měsíců od oznámení o zahájení postupu, ledaže je šetření natolik složité, že Komise lhůtu prodlouží na sedm měsíců."

185 Žalobci v projednávané věci nezpochybňují, že by šetření provedené Komisí nebylo složité a nevyžadovalo prodloužení lhůty na sedm měsíců. Zároveň je nepochybné, že vyšetřovací zpráva byla výboru uvedeném v článku 7 nařízení č. 3286/94 předána sedm měsíců a dvacet sedm dnů po oznámení o zahájení postupu. Sedmiměsíční lhůta stanovená v čl. 8 odst. 8 nařízení č. 3286/94 tedy byla překročena.

186 Je nicméně namístě třeba ověřit, zda toto překročení lhůty stanovené v čl. 8 odst. 8 nařízení č. 3286/94 může vést ke zrušení napadeného rozhodnutí.

187 V první řadě je třeba upřesnit, že zatímco překročení lhůty kogentní povahy způsobuje neplatnost aktu přijatého po uplynutí takové lhůty, překročení lhůty ryze dispozitivní povahy nemůže v zásadě způsobit zrušení aktu vydaného po jejím uplynutí (viz v tomto smyslu a obdobně rozsudek Soudu ze dne 2. května 1995, NTN Corporation a Koyo Seiko v. Rada, T-163/94 a T-165/94, Recueil, s. II-1381, bod 119, a zde uváděná judikaturu).

188 Pokud se jedná o povahu lhůty stanovené v čl. 8 odst. 8 nařízení č. 3286/94, je třeba konstatovat, že z použití podmiňovacího způsobu a příslovce „zpravidla" ve druhé větě tohoto ustanovení lze dovodit, že pětiměsíční lhůta stanovená pro předání vyšetřovací zprávy je dispozitivní povahy (viz obdobně výše uvedený rozsudek NTN Corporation a Koyo Seiko v. Rada, bod 119).

189 Soud má za to, že povaha lhůty k předání vyšetřovací zprávy nemůže být porušena, jakmile se Komise domnívá, že je nucena z důvodu složitosti šetření tuto lhůtu prodloužit na sedm měsíců. Je třeba podotknout, že sedmiměsíční lhůta, kterou stanoví čl. 8 odst. 8 nařízení č. 3286/94, je v případě „složitého" šetření pouze prodloužením původní pětiměsíční lhůty stanovené pro případ „jednoduchého nebo běžného" šetření. V závěru druhé věty čl. 8 odst. 8 nařízení č. 3286/94 je totiž uvedeno, že se jedná o „prodloužení této lhůty na sedm měsíců". Toto znění je rovněž převzato v ostatních jazykových zněních nařízení č. 3286/94. Z toho plyne, že je-li lhůta k předání vyšetřovací zprávy pouze dispozitivní povahy za předpokladu, že přezkoumání je považováno za „jednoduché nebo běžné", nemůže tomu být jinak ani v případě „složitého" přezkoumání, neboť se jedná pouze o prodloužení původní lhůty.

190 S ohledem na výše uvedené se Soud domnívá, že Komise musí předat vyšetřovací zprávu v přiměřené lhůtě (viz obdobně výše uvedený rozsudek NTN Corporation a Koyo Seiko v. Rada), neboť by tato okolnost mohla přispět k opožděnému přijetí rozhodnutí o zastavení šetření.

191 V projednávané věci však překročení dispozitivní sedmiměsíční lhůty stanovené v čl. 8 odst. 8 nařízení č. 3286/94 o dvacet sedm dnů není porušením přiměřené lhůty.

192 Proto je namístě první část osmého žalobního důvodu zamítnout.

K druhé části osmého žalobního důvodu, vycházející z porušení povinnosti Komise postupovat s řádnou péčí, pokud se jedná o dobu uplynulou mezi skončením konzultace výboru uvedeného v článku 7 nařízení č. 3286/94 a přijetím napadeného rozhodnutí

— Argumenty účastníků řízení

193 Žalobci tvrdí, že Komise porušila svou povinnost postupovat s řádnou péčí, podle níž měla po konzultaci výboru uvedeného v článku 7 nařízení č. 3286/94 přijmout napadené rozhodnutí rychleji, než to učinila. Podle žalobců bylo totiž napadené rozhodnutí přijato teprve tři měsíce po skončení konzultace. Ovšem s ohledem na význam řízení upraveného nařízením č. 3286/94 pro dotčené podniky a na již tak dlouhou dobu, která uplynula od oznámení o zahájení šetření do předání vyšetřovací zprávy výboru, se žalobci domnívají, že Komise porušila svou povinnost postupovat s řádnou péčí.

194 Komise argumentuje, že jednala s veškerou možnou řádnou péčí, kterou lze požadovat ve věci s významnými důsledky.

— Závěry Soudu

195 Je třeba podotknout, že podle čl. 7 odst. 4 nařízení č. 3286/94 poradní výbor do osmi pracovních dnů odpoví na vyšetřovací zprávu, kterou mu předala Komise v souladu s čl. 8 odst. 8 tohoto nařízení.

196 Podle čl. 11 odst. 1 nařízení č. 3286/94 musí být rozhodnutí Komise, kterým se zastavuje šetření, přijato v souladu s postupem upraveným článkem 14 téhož nařízení. Podle odstavce 2 tohoto ustanovení „[z]ástupce Komise předloží výboru návrh rozhodnutí, které má být přijato" a „[v]ýbor věc projedná ve lhůtě stanovené předsedou v závislosti na naléhavosti věci". Článek 14 odst. 3 nařízení č. 3286/94 stanoví, že „[K]omise přijme rozhodnutí, které sdělí členským státům a které je použitelné po uplynutí lhůty 10 dnů, jestliže během této lhůty žádný členský stát nepostoupí věc Radě".

197 Z toho vyplývá, že nařízení č. 3286/94 nestanoví ani lhůtu, v níž má Komise předložit návrh rozhodnutí poradnímu výboru po skončení konzultačního řízení o vyšetřovací zprávě, ani lhůtu pro období mezi projednáním návrhu rozhodnutí poradním výborem a přijetím rozhodnutí Komise. Nařízení tedy neupravuje žádnou lhůtu, v níž má být po skončení konzultace výboru uvedeného v článku 7 nařízení č. 3286/94 přijato rozhodnutí o zastavení šetření, jakým je v projednávaném případu napadené rozhodnutí.

198 Podle názoru Soudu lze skutečnost, že nařízení č. 3286/94 o této otázce mlčí, vykládat jako vůli zákonodárce Společenství ponechat Komisi určitý prostor pro volnou úvahu, pokud se jedná o datum přijetí rozhodnutí o zastavení šetření s ohledem na souhrn skutkových okolností každého případu, a zejména na případné kroky Komise před orgány dotčeného třetího státu před zastavením šetření.

199 Připuštění tohoto prostoru pro volnou úvahu však neznamená, že by byla Komise oprávněna zdržovat přijetí rozhodnutí podle čl. 11 odst. 1 nařízení č. 3286/94 nad rámec přiměřené lhůty, kterou je třeba posuzovat podle konkrétních okolností každého případu. Účelem tohoto omezení totiž je, jak již uvedli žalobci, splnění

povinnosti Komise postupovat s řádnou péčí a zachovat zásadu řádného úředního postupu.

200 V projednávané věci je namístě uvést, že mezi skončením konzultačního řízení výboru dne 15. dubna 2002 a přijetím napadeného rozhodnutí dne 9. července 2002 uplynula doba dvou měsíců a dvaceti sedmi dnů. Taková doba však není nepřiměřená zejména s ohledem na povinnost Komise provést interní konzultaci svých jednotlivých služeb ohledně návrhu rozhodnutí a konzultaci členských států k rozhodnutí podle článku 14 nařízení č. 3286/94 a zajistit dostatečnou lhůtu pro překlad rozhodnutí do všech úředních jazyků Společenství.

201 Z toho vyplývá, že je třeba druhou část tohoto žalobního důvodu zamítnout, jakož i osmý žalobní důvod v plném rozsahu.

202 V důsledku toho musí být žaloba zamítnuta v plném rozsahu.

K nákladům řízení

203 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu bude účastníku řízení, který byl ve sporu neúspěšný, uložena náhrada nákladů řízení, pokud účastník, který byl ve sporu úspěšný, náhradu nákladů ve svém návrhu požadoval. Vzhledem k tomu, že žalobci byli ve sporu neúspěšní, je namístě jim uložit náhradu nákladů řízení v souladu s návrhy Komise.

Z těchto důvodů

SOUD (první rozšířený senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) Žalobcům se ukládá náhrada nákladů řízení.

B. Vesterdorf P. Mengozzi M. E. Martins Ribeiro

F. Dehousse I. Labucka

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 14. prosince 2004.

Vedoucí soudní kanceláře

H. Jung

Předseda

B. Vesterdorf

Obsah

Právní rámec ..... II - 4335

Skutečnosti předcházející sporu ..... II - 4342

Řízení a návrhy účastníků řízení ..... II - 4347

K přípustnosti ..... II - 4349

K věci samé ..... II - 4350

K prvnímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení čl. 2 odst. 1 nařízení č. 3286/94 ..... II - 4350

Argumenty účastníků řízení ..... II - 4350

Závěry Soudu ..... II - 4352

K druhému žalobnímu důvodu týkajícímu se porušení čl. 2 odst. 4 nařízení č. 3286/94 II - 4356

Argumenty účastníků řízení ..... II - 4356

Závěry Soudu ..... II - 4358

Ke třetímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení čl. 10 odst. 5 nařízení č. 3286/94 ..... II - 4361

Argumenty účastníků řízení ..... II - 4361

Závěry Soudu ..... II - 4362

Ke čtvrtému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení čl. 11 odst. 1 nařízení č. 3286/94 ..... II - 4364

Argumenty účastníků řízení ..... II - 4364

Závěry Soudu ..... II - 4366

— Úvodní poznámky ..... II - 4366

— K posouzení zájmu Společenství ve fázi oznámení o zahájení šetření .. II - 4368

— K tvrzení, že zájem Společenství byl postaven na roveň individuálnímu zájmu stěžovatelky nebo snížen na tuto úroveň, a k nezohlednění zájmů ostatních dotčených osob ..... II - 4369

K pátému žalobnímu důvodu vycházejícímu z nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí ..... II - 4376

K první části pátého žalobního důvodu vycházejícího z nedostatečného odůvodnění analýzy překážky obchodu ..... II - 4376

— Argumenty účastníků řízení ..... II - 4376

— Závěry Soudu ..... II - 4377

K druhé části pátého žalobního důvodu vycházející z nedostatečného odůvodnění zájmu Společenství na přijetí opatření ..... II - 4379

— Argumenty účastníků řízení ..... II - 4379

— Závěry Soudu ..... II - 4380

K šestému žalobnímu důvodu vycházejícímu ze zjevně nesprávných skutkových zjištění a z porušení čl. 2 odst. 4 a čl. 11 odst. 1 nařízení č. 3286/94 ..... II - 4383

K první části šestého žalobního důvodu vycházející ze skutečnosti, že Komise zjevně nesprávně posoudila případné vynětí výrobků žalobců ze seznamu zboží podléhajícího americké celní přirážce ..... II - 4383

— Argumenty účastníků řízení ..... II - 4383

— Závěry Soudu ..... II - 4384

K druhé části šestého žalobního důvodu vycházející ze zjevně nesprávného posouzení možnosti vrácení neoprávněně zaplacené celní přirážky ..... II - 4386

— Argumenty účastníků řízení ..... II - 4386

— Závěry Soudu ..... II - 4387

K sedmému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení práv obhajoby ..... II - 4388

Argumenty účastníků řízení ..... II - 4388

Závěry Soudu ..... II - 4390

K osmému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení čl. 8 odst. 8 nařízení č. 3286/94 a porušení povinnosti Komise postupovat s řádnou péčí ..... II - 4394

K první části osmého žalobního důvodu vycházející z nedodržení lhůty stanovené v čl. 8 odst. 8 nařízení č. 3286/94 ..... II - 4394

— Argumenty účastníků řízení ..... II - 4394

— Závěry Soudu ..... II - 4395

K druhé části osmého žalobního důvodu vycházející z porušení povinnosti Komise postupovat s řádnou péčí, pokud se jedná o dobu uplynulou mezi skončením konzultace výboru uvedeného v článku 7 nařízení č. 3286/94 a přijetím napadeného rozhodnutí ..... II - 4398

— Argumenty účastníků řízení ..... II - 4398

— Závěry Soudu ..... II - 4398

K nákladům řízení ..... II - 4400